
3 1761 07453741 6







Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/hundrededigte00cara

HUNDREDE DIGTE.

EFTER DET ENGELSKE.

Med biographiske Notitser og fire Portraiter.

HUNDREDE DIGTE.

VED

CARALIS.



KJØBENHAVN.

CHR. STEEN & SØNS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1867.



PR
1179
D348
1867



Hensigten med denne Digtsamling skulde være at give danske Læsere et for Alle tilgængeligt Udvalg af den engelske, derunder indbefattet den amerikanske Literaturs lyriske og lyrisk-episke Frembringelser i ældre og nyere Tid. Den Troskab, hvormed de enkelte Digte ere gjengivne, har ganske vist mange Grader, og det kan derom kun ialmindelighed bemærkes, at Udgiveren overalt har bestræbt sig for at lade Omsorgen for at bevare Originalens poetiske Eiendommelighed gaae Haand i Haand med Hensynet til Modersmaalets Fordringer. Stednavne og andre saadanne Betegnelser, der knytte sig til reent lokale Forhold, ere enten udeladte eller iførte dansk Dragt. Med Hensyn til Rythmus, Strophebygning og deslige, har jeg i de fleste Tilfælde ganske fulgt Originalen; kun i et Par af de byronske Digte ere Rimene udeladte, hvor jeg troede derved at opnaae mere end der tabtes, og Serenaden af samme Forfatter er det eneste, som er heelt omarbeidet.

At jeg iøvrigt har benyttet mig af den Fordeel, som en større Rigdom paa qvindelige Riim yder vort Sprog fremfor det engelske, til at lade disse afvexle med de mandlige, og derved har søgt at forhøie den rythmiske Virkning, antager jeg ikke kan misbilliges. I Digtenes Orden har jeg alene stræbt efter Afvexling, da de tilføiede Henviisninger gjøre det let for Læseren at skaffe sig et samlet Overblik over hver enkelt Forfatter. Ved at ledsage Bogen med kortfattede biographiske Meddelelser, samt Portraiter af de fire Forfattere, der baade have leveret de fleste Bidrag, og tillige i Literaturen staae som fremragende Repræsentanter, hver for sin særskilte Nationalitet, haaber jeg at have givet den forøget Interesse.

De vedføiede Anmærkninger ere fornemlig laante fra »Johnsons Lives of the British Poets«, completed by William Hazlitt, London 1854; »The Poetry and Poets of Britain« by Daniel Scrymgeour, Edinburgh 1850, og »Biographical Sketches of Eminent British Poets«, Dublin 1851.

Kjøbenhavn, September 1866.

Indhold.

Side.

Portraiter:

af Thomas Moore,
- Byron,
- Robert Burns,
- Longfellow.

Hundrede Digte.

1.

I Skumringen.

Dagen er endt, alt Mørket
  Fra Nattens Vinger gled,
Som fra en Ørn i Flugten
  En Fjer, der svæver ned.

Igjennem Regn og Taage
  Landsbyens Lys finder Vei,
Men over min Sjæl sig sænker
  Et Tungsind, jeg modstaaer ei.

Et Tungsind og en Længsel,
  Ei fostret i Smertens Egn;
Den ligner alene Sorgen,
  Som Taage ligner Regn.

Kom! læs mig et Digt, et simpelt,
  Men sjælfuldt Sangerqvad,
Der kan bringe min Tanke Hvile
  Og splitte Taagerne ad.

Ei et af de store Mestre,
  Ei af nogen Oldtidsskjald,
Hvis Fodtrin fra det Fjerne
  Gjenlyder i Tidens Hal;

Hvis mægtige Tanker trænge
  Som Krigstrompetens Klang
Gjennem Livets rastløse Virken —
  Nu har kun til Ro jeg Trang.

Læs et af en mindre Sanger,
  Der strømmed dybt fra hans Sjæl,
Som Byger fra Sommerskyen,
  Som Taarer fra Øiets Væld.

Imens han i travle Dage
  Og mangen søvnløs Nat
Bar i sit Bryst af Toner
  Saa underfuld en Skat.

Saadanne Sange dulme
  Just Sindets Oprør bedst,
De komme som Velsignelsen,
  Der følger Bønnen næst.

See her en broget Samling,
  Vælg efter din egen Lyst,
Og laan saa til Digtets Rythmer
  Skjønheden af din Røst,

Og Natten skal fyldes med Toner.
Og Dagens Qval og Fortræd
Indpakke sit Telt, som Nomaden.
Og stjæle sig taust afsted.

***H. W. Longfellow.**

---

*) De amerikanske Digtere ere betegnede ved *.

2.

Elskov og Tiden.

Man siger — om det holder Stik,
Hvem veed — det selsomt klinger —
At Tid og Elskov ikkun fik
Til Deling eet Par Vinger.
I Sværmeriets første Ruus
Ei Elskov Brug gjør af dem,
Han slentrer om i Suus og Duus,
La'er gamle Graaskjæg ha'e dem.
Tiden da la'er staae til,
Flyer afsted, hvorhen han vil.

Men, ak! den laante Herlighed
Saa saare snart er omme:
Idag fløi Tiden jo afsted,
Saa Elskovs Tour maa komme.

Ja! da det gjælder først en slem,
  En fristende Forandring,
Naar hiin maa atter hinke frem,
  Og denne gaaer paa Vandring.
    Elskov da er paa Spil,
    Flyer afsted, hvorhen han vil.

Men Hun, som seer mig for sin Fod
  I Lænker silkebløde,
Iblandt de Tvende godt forstod
  At skifte Ret, den Søde!
Hun vidste deres Flygtighed
  At parre saa behændig,
At Elskov knap af Vinger veed,
  Og Tiden bær dem stændig.
    Nu har han vundet Spil,
    Flyer afsted, hvorhen han vil.

Thomas Moore.

3.

Den lyksalige Enkemand.

Den trettende April jeg tog
En Skjændegjæst til Mage.
Hun ved sin Tungefærdighed
Forbittred mine Dage.
Jeg længe mine Qvaler bar,
Og endnu fleer mig vented.
Men nu har hende til min Trøst
Omsider Døden hentet.

Samfulde eenogtyve Aar
Vi maatte Livet slide.
Da styrede hun bort sin Curs —
Hvorhen, maa Himlen vide.
Jeg tilstaaer, jeg gad selv det vidst,
Thi jeg vil ei fordølge,
Af alle Qvinder, Jorden bær,
Jeg hende mindst gad følge.

Nu Legemet er vel forvart,
  Hvor Ormen er dets Makker.
Men for at huse hendes Sjæl
  Sig Djævlen vist betakker.
Hun snarere i Skyen staaer
  Og splitter den med Bulder:
Det er, som hørte hendes Røst
  Jeg hvergang Tordnen ruller.

Robert Burns.

4.

Lisbeth.

Hun boede fjernt fra Verdens Larm.
Hvor Kilden risler blaa,
Ei smigret af en Moders Sjæl
Og elsket kun af Faa.

Violen lig ved mosgroet Steen,
Halv skjult for Verdens Blik,
Alene paa en Himmel mørk,
Hun Stjernens Skjønhed fik.

Ukjendt i Live, fulgt af Faa
Paa Dødens mørke Vei,
Nu Lisbeth ligger i sin Grav —
Min Gud! hvad tabte jeg!

Wm. Wordsworth.

5.

Indisk Kjærlighed.

Siig mig ei, at Du mig elsker,
  Jubler end min Sjæl derved:
Som til Jorden Himlens Stjerner,
  Lyser Du jo til mig ned.

Indiens Barn Du Kongebaarne
  Skjænkede din Elskovs Krands,
Skal da hun, hvem Du har hævet,
  Mørkne Dig din Morgens Glands?

Gaa! — Din Faders Ære kræver
  Frit og ædelt Blod for Dig:
Jeg har høstet nok af Hæder —
  Du har engang elsket mig!

Barry Cornwall.

6.

O, var Du i den kolde Blæst!

O! var Du i den kolde Blæst
Paa Marken der,
Min Kappe slog jeg om Dig mod
Det vilde Veir;
Og dersom Skjæbnens Uveirsstorm
Imod Dig brød,
Her i mit Bryst Du har et Hjem
I Liv og Død.

Og stod jeg i den vilde Ørk,
Saa sort som Nat,
Dens Øde var et Paradis
Med Dig, min Skat!
Og var jeg hele Verdens Drot,
Og vi et Par,
Min Krones skjønneste Juvel
Min Dronning var.

Robert Burns.

7.

Slavens Drøm.

Ved en uhøstet Riismark laae
Med Seglen i Haanden han:
Hans Bryst var nøgent, hans filtede Haar
Begravet i Sand.
I Søvnens dæmrende Taager saae
Han atter sit Fødeland.

Igjennem hans Drømmes vidtstrakte Egn
Den stolte Niger gled;
Over Sletten der under Palmeløv
Igjen som Konge han skred;
Karavanen han hørte med Klokkeklang
Ad Bjergets Skrænt stige ned.

Blandt Børnene atter han saae sin Gemal
Med Øine som Ibenholt staae,
Og jublende kasted sig om hans Hals
Og kyssed hans Kind de Smaae —
Fra Drømmerens Øie en Taare faldt
I Sandet, hvor han laae.

Saa foer han afsted i fnysende Fart
Langs Nigers Bredder, som før,
Af gyldne Kjæder hans Bidsel var snoet,
Og ved hvert Sæt han gjør,
Hans Sabelskede klirrende slaaer
Mod Flanken af hans Paradeur.

Foran ham fløi som et blodrødt Flag
Flamingoers lysende Bræm.
Fra det gryed ad Dag fulgte han deres Flugt
Gjennem Tamarinternes Hjem,
Til Kaffernes Hytter i Sigte han fik,
Og Havet dukkede frem.

Om Natten hørte han Løvens Brøl
Og vilde Hyæners Skrig.
Hvordan Flodhesten knuste ved sumpige Bred
De Rør, den skjulte sig i —
Som en Æreshvirvel af Pauker det drog
I Drømmens Triumf ham forbi.

Fra Skovenes Dyb lød et Frihedschor,
Det skingred af fulde Bryst,
Og Blæsten i Ørkenen blanded deri
Sin vilde, ustyrlige Røst —
Op foer han i Drømme, og smile han maa
Ad al den stormende Lyst.

Ei følte han Slavefogedens Pidsk.
    Ei Dagens brændende Glød:
Hans Drømmes Land havde Døden smykt.
    Og endt er nu al hans Nød —
Der laae hans livløse Legeme slængt.
    En Lænke, som Sjælen brød!

***Henry W. Longfellow.**

8.

Rask, før Tiden os henter!

Rask, før Tiden os henter,
Skjænk i til Glassenes Bred —
Den Knægt alt staaer og venter,
Og vi maae afsted, afsted!
Grib Glæden, før den bortsmutter,
Ei Orpheus's Melodi
Kan vinde fra Døden Minuter
Og trylle Liv deri.
Thi rask, før Tiden os henter,
Skjænk i til Glassenes Bred,
Den Knægt alt staaer og venter,
Og vi maae afsted, afsted!

Nektarskaalen med Sødme,
Din Hebes Læbe lig,
Sig nærmer din med Rødme,
Fordi Du betænker Dig.

Skam skal over Dig lyde,
  Ifald Du lever den Stund.
Da Glas eller Glut Dig byde
  Omsonst en Purpurmund.
Thi rask, før Tiden os henter,
  Skjænk i til Glassenes Bred.
Den Knægt alt staaer og venter,
  Og vi maae afsted, afsted!

Thomas Moore.

9.

Hvergang dit Blik jeg seer paany.

Hvergang dit Blik jeg seer paany,
Saa fuldt af Haab og Liv og Lyst,
Som kunde aldrig nogen Sky
Formorke Himlen i dit Bryst: —
Da maa jeg tænke paa med Smerte,
At Rosen taber Blad for Blad,
Og dette, nu saa lette Hjerte
Kan glemme, det engang var glad.

Thi, ak! der komme kan den Stund,
Da Haabets Stjerne ned vil gaae,
Da Elskovs Sol maaskee ikkun
Et isnet Hjerte skinner paa.
Ak! Ungdom er som Sneekrystaller,
Før Regn og Slud slaaer ned fra Sky,
Men der, hvor Smertens Taare falder,
Blier Sneen aldrig hvid paany.

Thomas Moore.

10.

Da Amor var Barn.

Da Amor var Barn og gik ørkesløs om
Blandt Blomster fra Morgen til Aften,
Engang til en Skovplet i Dalen han kom
Og standsede strax, da han traf den.

En Krands han i Træerne hænge saae,
En Kilde der risled i Grunden —
Glad sprang han iveiret for Krandsen at naae,
Han veed, den af Glæden er bunden.

Men, ung som han var, ikke aned hans Bryst,
Da Blomsternes Ynde ham daarer,
At Kilden, der mumled i Dybet tyst,
Var rundet af Sorgens Taarer.

Han greb efter Krandsen med Ungdomsmod,
Alt med sine Hænder baade —
Da faldt den saa dybt i den salte Flod,
Og Blomsterne bleve saa vaade.

Nu bærer han Krandsen ved Nat og Dag,
Dens Farver i Sollyset spille;
Dog endnu hvert Blad har beholdt en Smag
Af Taarernes salte Kilde.

Thomas Moore.



Thomas Moore

11.

Ei Verden giver os igjen den Glæde, den har spildt —

Ei Verden giver os igjen den Glæde, den har spildt,
Naar Sjælens Morgenrød gaaer ned i dunkle Drifters Nat;
Det er ei Kindens Rødme blot, der visner bort med den,
Men Hjertets fine Blomst gaaer ud, før Ungdom er forbi.

Thi, ak! de Faa, hvis Aand sig svang fra deres Lykkes Vrag,
De drives hastig mod et Skjær paa vilde Lysters Hav:
Forgjæves da Kompassets Naal henpeger mod den Kyst,
Hvortil med sønderrevne Seil de aldrig dog vil naae.

Da sænker Dødens Kulde sig paa den fortabte Sjæl,
Den føler ei for Andres Nød, den gyser for sig selv,
Da lægger dette Laag af Iis sig over Taarens Væld,
Og Blikket funkler kun, imens det speiler sig deri.

Gi'er Aanden nu og da et Lyn, og Læben slaaer et Smiil,
Dermed du kjøber ei et Blund fra Haabets glade Tid;
Det er kun som en Epheugreen omkring en gold Ruin.
Foruden Alt er frisk og grønt, forinden lurer Død.

O! havde jeg min Ungdom end, mit varme Hjerteslag,
O! kunde jeg blot græde nu, som jeg har grædt engang!
Som Kilder i det øde Sand, saa sød og liflig blev
Her, midt i Livets visne Ørk, den Taareflod for mig.

Byron.

12.

Kjærlighedens Philosophi.

Med Havets brusende Vande
  Forener sig Skovbækkens Kluk.
Og evig i Luften blande
  Sig Vindenes ømme Suk.
Det er ei Naturens Mening
  At staae det Enkelte bi,
Alt stræber jo mod Forening —
  Ak! hvorfor ikke vi?

See! Bjergene kysse jo Himlen,
  Og Bølge ta'er Bølgen i Favn.
Med et Kys hvert Blomster i Vrimlen
  Betroer en Søster sit Savn.
Og Solen kjæler for Dyssen.
  Til Krat stjæler Maanen sig —
Ak! hvortil dog al den Kyssen.
  Kysser Du ikke mig?

P. B. Shelley.

13.

Høstmanden og Blomsterne.

Der er en Høstmand, hans Navn er Død,
Med Leens skarpe Kant
Meier han Kornets stride Skjæg
Og Blomsterne deriblandt.

„Hvi skal“ — han talte — „det stride Korn,
„Ei det Skjønne være min Part? —
„Skjøndt Blomsternes Aande blev mig saa kjær,
„Jeg skal dem dog miste snart.“

Med Taarer i Øiet kyssede saa
Han Blomsternes Kind saa bleg;
Det var for Vorherre i Paradis
Han bandt dem i sine Neg.

„Min Herre har Brug for de Blomster smaa“
— Saa Høstmandens Tale klang —
„Et dyrebart Minde for ham om den Jord,
„Hvor selv han var Barn engang“.

„De Alle skal blomstre i Lysets Land,
„Omplantede ved min Haand,
„Og fromme Helgene bære dem paa
„Deres skinnende Klædebon.“

Og Moderen gav med Taarer og Suk
De Blomster, hun elskede mest:
Hun vidste, hun kunde jo finde igjen
I Lysets Egne dem hist.

Det var uden Vrede den Høstmand kom,
Hans Hjerte var ikke haardt;
Som Engel han saae til den grønne Jord —
Og Blomsterne bar han bort.

Henry W. Longfellow.

14.

Serenade.

See! Luften er stille,
Smaabølgerne gaae,
Dugtaarerne trille
Fra Blad og fra Straa;
Og Maanen nedsmiler
I deilige Nat:
Nu kom til dit Vindve,
O Mary, min Skat!

I Straalernes Flitter
En Skabning meer fiin
Ei over et Gitter
Sig bøied, end din.
O kom til dit Vindve
Og send mig, min Skat,
Et Smiil af din Læbe
Den deilige Nat!

Vil Stormen mig bøie.
  Din Favn er mit Ly,
Min Himmel dit Øie,
  Dertil vil jeg tye.
Hvor høit jeg Dig elsker,
  Det veed Du, min Skat!
Godnat da, min Elskte,
  Min Mary, Godnat!

J. J. Callanan.

15.

Et Tempel for Venskab.

„Et Tempel for Venskab“ — udbrød Magdalene —
„Jeg bygger i Haven, o! tænk, hvilken Fryd!“
Og Templet blev bygget, nu savned hun ene
Symbolet i Marmor til Altarets Pryd.
Hun fløi til en Konstner, han for hende satte
Et Billed af Venskab, det bedste han har,
Men saa koldt og saa dorsk, at en Kjender vil fatte,
Det var ei den Afgud, i Hjertet hun bar.

„Nei aldrig“ — hun raabte — „kan jeg faae isinde
„At reise et Billed, hvis Blik er saa mat;
„Nei, hiin lille Gud iblandt Roser derhenne,
„Ham gad jeg som Venskab paa Altaret sat.“
Og Handlen blev sluttet; sin Favn hun udbreder,
Og iler med Støtten til Altret saa glad:
„Farvel!“ — sagde Manden — „fleer Piger end Eder
Tog Elskov, endskjøndt kun om Venskab de bad.“

Thomas Moore.

16.

Mary.

Himlens Magter, I, som vaage
  Evig over Uskylds Fjed,
Mens i fjerne Land jeg vandrer,
  Skuer til min Mary ned!
Lad den himmelsk skjønne Skabning,
  Skjøn og himmelsk som I selv,
Lad min Mary, Eders Søster,
  Drage Jer fra Himlens Hvælv!

Ikkun lette Vindpust røre
  Sig om hendes milde Bryst!
Med de viftende Favoner
  Indaand hendes Hjerte Trøst!
Værn om hende, I Serapher!
  Mens jeg vandrer uden Ro,
Og naar hjemløs jeg omtumles,
  Lad i hendes Barm mig boe!

Robert Burns.

17.

Jeg erindrer, jeg erindrer.

Jeg erindrer, jeg erindrer
Mit stille Barndomshjem.
Hvor Solen gjennem Ruden mildt
Om Morgnen titted frem.
Og aldrig den for tidlig kom,
Ei Dagen blev mig lang;
Nu ønsker jeg, en evig Nat
Mig gjemte mangengang.

Jeg erindrer, jeg erindrer
De røde Rosers Duft,
Og Lilierne, hvis Kalk er skabt
Af Solskin og af Luft.
Og Droslerne, der bygged skjult
I Hasselhækkens Læ,
Og Rønnen i min Broders Bed —
End staaer det gamle Træ.

Jeg erindrer, jeg erindrer,
  Hvordan omkring jeg sprang,
Saa frit som Svalen, naar den glad
  Sig gjennem Luften svang,
Dengang var end saa fjederlet,
  Nu er saa tungt mit Sind,
Og Mølledammen køled knap
  Min feberhede Kind.

Jeg erindrer, jeg erindrer
  Den dunkle Fyr, hvis Top
Jeg troede med sit ranke Spiir
  I Skyen raged op:
Ak! end jeg var jo kun et Barn,
  Nu føler jeg med Blu,
Langt nærmere jeg Himlen var
  Dengang, end jeg er nu.

Thomas Hood.

18.

Naar Bægerne foran os funkle.

Naar Bægerne foran os funkle.
I en Kreds af de trofaste Faa,
Gjennem Jordlivets Skygger saa dunkle
Seer et Glimt vi af Himmelens Blaa.
Herligt Adam i Eden sig hvilte.
Men vi dristig tør byde ham Trods;
Thi for ham dog kun to Øine smilte —
See, hvormange der straale for os!

Ved en Side den skummende Drue,
Ved den anden en blaaøiet Glut:
Det var nok, denne dobbelte Lue.
Til en Helgen at gjøre kaput.
Ja, skjøndt Livet heniler som Bækken,
Knap et Suk er dets Flygtighed værd,
Voxer Druen kun frodig bag Hækken,
Kaster Elskov paa Bølgen sit Skjær.

Thomas Moore.

19.

Hyrdepigens Sang.

Jeg gik langs Møllebækken
I Dalen dyb og trang,
Men Bækkens Løb var standset
Og Hjulets travle Gang.
Græshopperne taug stille;
Stum var hver Fuglerøst,
Jeg hørte kun mit Hjerte,
Der banked i mit Bryst.

Og under Elmetræet
Jeg satte mig saa trygt,
Jeg saae dets Skygge voxe,
Men mærked ei til Frygt;
Jeg lytted efter Fodtrin,
Jeg lytted om en Røst —
Men al den Lyd, jeg hørte,
Var Hjertet i mit Bryst.

Han kom ei, som han loved
  Dengang vi skiltes ad —
Paa deres gyldne Throner
  Sad Stjernerne i Rad;
Natluften strøg forbi mig
  Og rørte Løvet tyst —
Jeg hørte kun mit Hjerte,
  Der banked i mit Bryst.

Og mine Taarer trilled —
  Da Grenen fik et Ryk.
En Haand laae paa min Skulder.
  Blidt følte jeg dens Tryk.
Den drog saa nær, saa nær mig —
  Taushed var al vor Røst:
Kun vore Hjerters Banken
  Vi hørte, Bryst mod Bryst.

R. M. Milnes.

20.

En Psalme om Livet.

Lær mig ei i mørke Stunder.
  Livet er en Drøm ved Dag,
At den Sjæl er død, som blunder,
  Og at Alt er kun Bedrag.

Livet det er Alvor. Venner!
  Graven ei dets Grændseskjel:
„Støv til Støv tilbagevender“
  Gjælder ei den frie Sjæl.

Hverken Glæden eller Sorgen
  Har Du Lov at hvile i;
Tænk bestandig paa Imorgen.
  Naar dit Dagværk er forbi!

Lang er Konst, men Tid har Vinger —
  Toner nok saa høit dit Flag,
Dæmpet, som en Ligsang, klinger
  Indtil Graven Hjertets Slag.

Her i Verdens Strid og Møie.
  Her i Livets korte Blund,
Lign ei Oxerne. der pløie,
  Vær en Helt i Kampens Stund!

Stol ei paa den Tid, som kommer.
  Sørg ei over den, som gik.
Saa i Øieblikkets Sommer,
  Indad, opad vend dit Blik!

Store Aanders Liv os minder,
  Livet vi forædle kan,
Plante, før vort Glas udrinder,
  Spor i Tidens skjøre Sand.

Spor. der, naar en Broder driver
  Som et Vrag paa Livets Flod,
End maaskee hans Haab opliver,
  Lærer ham at fatte Mod.

Lad i Daad os Kraften hente,
  Aldrig slukke Hjertets Baal,
Lære virke. lære vente,
  Stille nærme os vort Maal!

*H. W. Longfellow.

21.

O, var jeg en Sommerfugl!

O! var jeg en Sommerfugl, født under Løvet,
Hvor Lilien sig bader i Morgenens Dug,
Blandt Blomster bestandig jeg sværmed og røved
Et Kys fra hver Knop, som er liflig og smuk.
Hvad gavned det mig at see Slaver i Støvet,
Hvi skulde paa Rigdom jeg spilde et Suk?
O! var jeg en Sommerfugl, født under Løvet,
Jeg kyssed hver Knop, som er liflig og smuk.

Ja! kunde en tryllende Fee jeg blot fange,
Og fik jeg saa prægtige Vinger engang,
Jeg boltred mig let i de løvrige Gange,
Og slumred i Roser ved Nattergalsang.
Ak! Rigdommens Skatte maae vogtes saa bange,
Tidt Veien til Magten er knudret og trang,
O! var jeg en Sommerfugl Dagene lange,
Vugget i Roser til Nattergalsang.

Fortæl mig kun ei, at hver glad lille Sværmer
Maa døe for et Pust af en Efteraarsvind —
Ak, bedst er det dog, naar sig Sommeren fjerner,
At slumre med Blomsten og Skjønheden ind!
Med Møie Saamangen mod Vintren sig skjærmer,
For Livet at friste med blegnende Kind;
En Sommerfugl leve jeg gad som en Sværmer,
Og slumre med Blomsten og Skjønheden ind.

Th. H. Bayley.

22.

O! var jeg end en sorgløs Dreng!

O! var jeg end en sorgløs Dreng
Hist i mit Høilands Egn,
Jeg tumled mig paa Bølgens Seng
Og kløved Skovens Hegn. —
Hvad nytter mig den flade Pragt,
Naar Aandens Vingeslag
Kun higer efter Fjeldets Tragt
Og Dønningernes Brag?

Ja, bort med denne Drivhuusluft
Af arvet Navn og Rang! —
Jeg hader Smigers vamle Duft
Og Slavers krumme Gang!
Paa Klippeskrænten vil jeg boe,
Hvor Havets Brænding gaaer;
Der vil jeg sværme om, saa fro,
Som i min Barndoms Vaar.

Skjøndt ung endnu, jeg føler. ei
For Verden jeg er skabt,
Og gik til Skyggers Land min Vei.
Hvad havde jeg vel tabt?
Kun engang, i en deilig Drøm.
Har Salighed jeg smagt —
Ak! hvorfor var det kun en Drøm.
Hvi blev jeg atter vakt?

Henvisnet er min Elskovs Vaar,
Forstummet Venskabs Røst.
Forladt og ene Hjertet slaaer
Kun mod mit eget Bryst.
Og dulmes Smerten mangengang
I glade Brødres Lag.
Dog Hjertet. ene Dagen lang.
Kun tæller sine Slag.

Om Ven og Fjende spørges ei,
Naar Glæden banker paa,
Men falder Mørket paa din Vei,
Du har kun Venner faae.
Ak! havde jeg en trofast Barm
At hælde til min Kind,
Jeg skyed denne vilde Larm.
Som slutter Tomhed ind.

O, Qvinde! Du, engang mit Alt,
Beklag mit kolde Leer,
Som selv din yndige Gestalt
Ei mægter fængsle meer.
Thi, tro mig, glad den travle Færd,
Med Tungsind paa sin Bund,
Jeg bytted for det milde Skjær
Omkring den Frommes Mund.

Ja, Verdens tomme Lyst jeg bød
Med Glæde mit Farvel,
Naar Dalen skjulte i sit Skjød
Min mørke Sjæl i Qveld. —
O! havde jeg den Fjederham,
Som bærer Duen frem,
Jeg skulde klove Skyens Kam
Og ile til mit Hjem!

Byron.

23.

Sang.

———

Ønsker Du at vide, naar
    Bedst dit Suk sig lønner,
Naar den Skjønne mindst modstaaer
    Elskovs kjælne Bønner?
Qvindens Tro, kun altfor sødt,
    Skjænkes tidt iblinde,
Pigehjertet er saa blødt,
    Mænd som Veir og Vinde!

Nærm den Faure Dig, naar Sang
    Toner trindt fra Qviste,
Naar i Duft fra friske Vang
    Vaarens Knopper briste;
Naar fra Krat og Søens Speil
    Elskovsaander stige,
Straalende i Skjønhed — heil
    Til den bange Pige!

Nærm Dig, naar med Rosenmund
Sommeraftnen vinker,
Naar fra Bækkens klare Bund
Klare Stjerner blinker:
Naar paa Busk og Vindveskarm
Maanelyset bæver,
Suk, til hendes ømme Barm
Ømmere sig hæver!

Nærm Dig, naar sig Høstens Skjær
Over Skoven lægger,
Løvet fra de visne Træer
Kildespringet dækker;
Minde vil den Varselsrøst.
Ungdom svinder fage,
Vil, før Blomsten døer i Høst,
Hun dens Sødme smage.

Nærm Dig, naar den kolde Vind
Huult paa Porten banker,
Naar sig om Kaminens Skin
Muntre Ungdom sanker:
Mens Orkanens vilde Stød
Nøgne Marker feier,
Elskovs Hvisken, dobbelt sød,
Vinder snarest Seier.

W. C. Bryant.

24.

Amor og Fornuften.

Det var engang i faure Vaar,
Da Hjertet fanger Blomsterduften.
Da mødtes — sælsomt tidt det gaaer —
En Morgen Amor og Fornuften.

Han talte om sin sidste Drøm,
Imens Fornuften priste Veiret.
Saa frisk var ogsaa Luftens Strøm,
Og snart i Selskab de spadsered.

Den Lille gjorde mangt et Sving,
Mens, Juno lig, Fornuften spanker
Og kaster fra sig vidt omkring
En vældig Skygge, hvor hun vanker.

Hvad Under, at tilsidst lidt klam
Den klare Morgen Amor følte;
Thi stadig Skyggen faldt paa ham
Og uafladelig ham kølte.

Omsonst han letted Vingen op
  Mod Lyset, hvor det lifligst spilled,
Bestandig Pigens Kæmpekrop
  Sig mellem ham og Solen stilled.

„Det gaaer forvidt!“ — den Smaa udbrød —
  „Ei Solen er for Jer alene!“ —
Saa Nymphen sit Farvel han bød
  Og smutted bort bag Myrtegrene.

Nu sværmed han omkring saa glad,
  I Skov og Eng, ved Søens Brusen,
Drak Liv og Lyst af Solens Bad
  Og Sommervindens milde Susen.

Og plukked alle Blomster smaae
  Og fanged alle faure Qvinder
Og nipped til hver Frugt, han saae,
  Til Duften døer og Smagen svinder.

Men da til Slettens aabne Skjød
  Sig sænked Solens Middagsvarme,
Vansmægtende i Feberglød
  Da gispede saa mat den Arme.

Ei svaled meer ham Nattens Luft,
  Og bort fløi Sundheds Blomstersmykke —
Hvor var den sindige Fornuft
  Nu henne med sin svale Skygge?

Et gammelt Palmetræ der stod —
  Hvad seer han, just som han sig vendte? —
Der stod hun, lænet til dets Fod,
  Med Panden sval, mens selv han brændte.

„O! læg mig til din Barm saa kold!“
  Ved hendes Fod han sagte stammed —
Da slynged hun sin Klædnings Fold
  Om Hov'det, der i Feber flammed.

Igjennem Marv og Been det gjøs,
  Men hastig sagtnes Pulsens Strømme,
Thi, ak! til Iis ham Blodet frøs —
  Forbi det var med Amors Drømme!

Thomas Moore.

25

Om jeg elske vil Dig?

Om jeg elske vil Dig?
Ja! ved Stjernens Øie hist,
Som i Taarer til Dig
Skuer ned saa vist!
Skjøndt mørknet tidt
Af Taarer, mit
Er trofast hver en Stund,
Og elske Dig, det vil jeg —
Ja, til Dødens Blund!

Vil jeg bortflye fra Dig?
Nei! før Stjernen hisset brast,
Løftet, som jeg gav Dig,
Skal som den staae fast!
I Nattens Slud
Dens Lys gaaer ud,
Og mit i Dødens Blund,
Men bortflye, Elskte, fra Dig —
Nei, i Døden kun!

Thomas Moore.

26.

Vagtskuddet.

O! husker Du den Solnedgang
    Hiin sidste Aftenstund,
Hvordan det fjerne Vagtskud klang
    Henover mørkblaa Sund?
Bum! — — I Horisontens Rand
    Vi hørte Lyden end.
Indtil bag Dybets skjulte Land
    Den syntes at døe hen.

Med Dig i Tanker mangengang.
    En sildig Aftenstund,
Jeg hører end det Vagtskuds Klang
    Henover stormfuldt Sund.
Bum! — — Mens Lydens Tonefald
    Paa kruset Vand døer hen,
Med Graad fra Verdens Jammerdal
    Jeg ønsker døe, som den.

Thomas Moore.

27.

Til Fanny.

„Hun er smuk, det er sandt, dog dit Hjerte bevar,
Hun er snild, men lad ikke Dig fange!“
Saa præked Fornuften, men den er en Nar,
Det sanded jeg alt mange Gange —
Ja, Fanny! Fornuften den er dog en Nar,
Det sanded jeg alt mange Gange.

„Hun er elskelig, elsk hende da, mens Du maa,
Førend Ungdommens Blomst taber Duften!“
Saa lød Kjærligheds Bud, og Enhver maa tilstaae,
Den har bedre Forstand end Fornuften —
Ja, sødeste Fanny! det maa Du tilstaae,
Den har bedre Forstand end Fornuften.

Thomas Moore.

28.

Soldatens Jordefærd.

Ingen Tromme blev hørt, ei Basunernes Stød,
Da med Liget til Skandsen vi ilte,
Og til sidste Farvel ingen Salve der lød
Over Graven, hvor Helten sig hvilte.

Vi jorded ham mørkt i den dybe Nat,
Bajonetten skar Tørv til hans Tue,
Mens Maanelyset blanded sig mat
Med en Lygtes døsige Lue.

Ei tynged et Kistelaag paa hans Bryst,
Intet Liglagn omkring ham sig ruller,
Som en Kriger han laae der og slumrede tyst,
Med sin Feltkappe over sin Skulder.

Kort var den Bøn, vi fremstammed med Iil,
Ei et Ord blev der mælet om Sorgen,
Men vi stirrede stivt paa hans blege Profil,
Tænkte bittert paa den Dag imorgen.

Vi tænkte paa, mens vi redte hans Seng
Og glatted hans eensomme Pude,
At Fjender den vilde nedtrampe iflæng,
Og vi færdes paa Bølgen derude.

De sagtens vil haane hans Støv, kan jeg troe,
Og mindes med Spot og Foragt ham —
Men lidt vil han ændse det, la'er de ham Ro
I den Grav, hvor hans Landsmænd har lagt ham.

Ikkun halvt var vort tunge Hvervført ud,
Da Signalet os kaldte tilbage,
Og Drønet af Fjendens fjerne Skud
I Luften vi hørte brage.

I Taushed vi lagde ham — vendt var hans Blik
Mod hans friske Navnkundigheds Scene;
Ingen Steen blev ham reist, ingen Gravskrift han fik —
Med hans Hæder vi lod ham alene!

Charles Wolfe.

29.

Det var saa tyst.

Det var saa tyst. fra Birk og Lind
  Kun Duggens Taare trilled.
Og Vinden sov paa Havet ind.
  I Lys dets Bølger spilled.
Ved Marys Arm, langs dunkle Vig.
  O! hvor var Himlen nær jeg.
Jeg trykked hendes Haand: „O! siig.
  Du Søde! har Du kjær mig?"

Hun bøied bly sig. hendes Blik
  Et Slør af Skjønhed dølger.
Hun taug. urolig Barmen gik.
  Som Søen. naar den bølger.
Da raabte jeg: „O. tal! fortæl
  Min Dom ved Stjerneskjær mig!"
— Hun sukkede: „„Ak! altfor vel
  Du veed. hvor kjær Du er mig!""

J. J. Callanan.

30.

O, Nanna! vil Du følge mig?

O, Nanna! vil Du følge mig
  Og langt fra Verden hos mig bygge?
Kan Dalens Stilhed fængsle Dig,
  Du, som er vant til Lys og Lykke?
Vil, uden Fløil og Perlekrands,
  Ei tidt med længselsfulde Sukke
Du drages mod den tabte Glands,
  Da Du var smukkest blandt de Smukke?

O, Nanna! fra den fjerne Strand,
  Vil Du ei see med Suk tilbage?
Siig, kan Du trodse Solens Brand
  Og Vinterstormen uden Klage?
Og vil din Sjæl, saa blød og blid,
  Ei under Modgangs Vægt sig bukke,
Men mindes uden Savn den Tid,
  Da Du var smukkest blandt de Smukke?

O, Nanna! er saa stærk din Tro,
At Du igjennem Livets Trængsler
Vil trofast hos din Beiler boe
Og dele med ham Savn og Længsler?
Og tynger Sorgen paa hans Bryst,
Vil Du den ømt i Slummer vugge,
Ei tænke paa din Ungdoms Lyst,
Da Du var smukkest blandt de Smukke?

Og kaldes bort tilsidst din Ven,
Vil Du hans Afskedssuk modtage?
Din Smerte, vil Du tvinge den,
Og smile, som i fordums Dage?
Og strøe paa Graven Rosens Blad,
Med dine Taarer den bedugge,
Og glemme, Du var, ung og glad,
Den Smukkeste iblandt de Smukke?

Thomas Percy.

31.

Brug ei de Øine saa!

Brug ei de Øine saa! — jeg tør —
Jeg taaler ei at see dem —
Slaa dem dog ikke ned! nei før
Vil om et Blik jeg be'e dem.

See vredt ei med dem, selv paaskrømt,
Med Livet maa jeg bøde;
Dog — seer Du paa mig altfor ømt,
Jeg haaber mig tildøde.

Sænk ei dem i en Taareflod,
Saa vil mig Sorgen kue,
Rul ei dem rundt i Vankelmod,
Mens jeg gaaer op i Lue!

Ben Jonson.

32.

Hun bar en Krands af Roser.

Hun bar en Krands af Roser,
  Da først jeg hende saae.
Om Kindens Smilehuller
  Et Net af Krøller laae;
Saa let var hendes Fodtrin,
  Saa glad var hendes Røst —
Ak! hendes unge Hjerte jo
  Kun kjendte Livets Lyst.
Vort Møde var kun flygtigt —
  Dog end hun for mig staaer,
Med Krands af Sommerblomster
  I det krøllede Haar.

En Krands af Myrter bar hun,
  Det var den næste Gang.
Meer tankefuldt var Blikket
  Og hendes Stemmes Klang;

Sit Barndomshjem forlod hun,
  Men En ved Siden staaer,
Det synes, som hans milde Røst
  Til Hjertet hende gaaer.
Vort Møde var kun flygtigt —
  Dog end hun for mig staaer,
Med Myrtekrandsen slynget
  I det krøllede Haar.

Og atter seer jeg hende,
  Men uden Blomsterkrands,
En Sørgekappe skjuler
  Den før saa rige Glands.
Hun taus og eensom græder,
  Og ingen kjærlig Aand
Kan viske hendes Taare bort
  Og trykke hendes Haand.
Jeg seer kun hendes Skygge —
  Dog end hun for mig staaer
I al sin Ungdomsfylde,
  Med Blomster i sit Haar.

Th. H. Bayley.

33.

Kjærligheds lette Sommersky.

Sorger og Smerte skal flye, hvor vi bygge,
  Ungdom vil visne, men Elskov bestaae,
Mørkne vor Vei skal alene den Skygge,
  Kjærligheds Sommersky kaster derpaa.
          Er det tilstrækkelig
          Kun for at tækkes Dig,
          At jeg Dig elsker, Glut,
          Meer hvert Minut —
Da er Du kaaret, o! nyd da din Lykke,
  Skjønhed vil visne, men Elskov bestaae,
Let paa din Vei kun skal falde den Skygge,
  Kjærligheds Sommersky kaster derpaa.

Ømmeste Hjerte! ei Sorg Du fornemme,
  Glæden alene dit Suk skal befrie,
Straalende Øie! ei Graad skal Dig skæmme,
  Salighedstaarer kun blinke deri.

Gjemmes i Kjærlighed
Trøst imod al Fortræd,
Er der i Elskov lagt
Trolddommens Magt —
Da er Du kaaret, o! nyd da din Lykke,
Skjønhed vil visne, men Elskov bestaae,
Let paa din Vei kun skal falde den Skygge,
Kjærligheds Sommersky kaster derpaa.

Thomas Moore.

34.

Min Sjæl er mørk.

Min Sjæl er mørk — nu, Sanger! flux
Du Harpens Streng maa røre.
Slyng saa i milde Bølgeslag
Dens Toner mod mit Øre!
Har end min Sjæl et lønligt Haab,
Ved Sang det vil fremtrylles.
Og atter Øiets tørre Væld
Af friske Taarer fyldes. —

Men bort med Skjemt! kun Smertens Dyb
Tør tolke dine Strenge.
Og græde maa jeg. Sanger. skal
Ei Tungsind Hjertet sprænge.
Thi det er ammet op med Sorg
Og døbt i Taarestrømme.
Og briste maa det nu, kan Sang
Ei lulle det i Drømme.

Byron.



Byron

35.

Salget af Elskovsguder.

I Paphiske Lunde jeg drømte jeg gik.
En Jagt jeg i Maanskin forsøgte.
En Flok Amoriner i Garnet jeg fik.
Blandt Roser de gik der og spøgte.
Der var nogle. som nylig i Ægget laae.
Der var andre med fjedrede Vinger:
Saa prægtig en Fangst endnu aldrig man saae.
Jeg hastig til Torvet dem bringer.
Kom. kjøb saa fiin
En Amorin.
I rosenlæbede Piger!
See! hver og en
Er uden Meen —
Og med Kys kun I Budet indfrier.

Den sindige Hanne hun var ikke seen.
Hun spidsed sin Mund i det samme:
„Værs'god og lad mig efter Vægt kun faae En.
„Men En af de Voxne og Tamme!"

„Lad min være let!“ — bad Fanny — „sligt Kram
„Blot sætter En graae Haar i Panden.
„En nem lille Tingest — idag har jeg ham,
„Imorgen jeg taer mig en Anden.“
Kom, kjøb saa fiin
En Amorin,
I rosenlæbede Piger!
En er solid,
En let og hvid —
Kom, skynd Jer, thi Prisen stiger!

Den sprænglærde Thora en munter Krabat
Til sin Muses Plaiseer sig tiltusked,
Og hver Gang en heldig Idee hun fik fat,
En Fjer af hans Vinger hun rusked.
Stakkels Lotte sit eneste Øie gad budt
For et velnæret Par uden Knurren.
Og den tandløse Trine vil nu absolut
Ha'e den Alleryngste i Kurven.
Kom, kjøb saa fiin
En Amorin,
I rosenlæbede Piger!
En er solid,
En let og hvid —
Kom, skynd Jer, thi Prisen stiger!

Kun Een var tilbage, da Mary kom,
Meer værd end de Andre tilsammen;
Hun nærmede sig saa undseelig og from,
Og han pudsede Fjederhammen.
Hun ønskede Knægten — og Alvor det var —
Hendes Blik, hendes Sukke det røbed,
Men her gjorde Kys ikke Sagen klar,
Og saa gav hun et Hjerte i Kjøbet.
Farvel, hver fiin,
Let Amorin!
Det vilde ha'e voldt Jer Gammen.
See os kjøbslaae
Først om den Smaa —
Og siden opdrage ham sammen.

Thomas Moore.

36.

Bryd! bryd! bryd!

Bryd! bryd! bryd!
  Du Bølge, paa stenede Kyst!
O! kunde min Tunge blot tolke
  Hvad der gjærer dybt i mit Bryst.

Lyksalig den Fiskerdreng,
  Som leger med Søstren ved Strand.
Lyksalig den Sømandsgut,
  Som skyder med Sang fra Land!

Og det stolte Skib lægger bi
  I Havnen bag Høiens Vold,
O! men skaf mig et Ord af en Røst, som er taus,
  Og et Tryk af en Haand, som er kold!

Bryd! bryd! bryd!
  Du Bølge, paa Klipper og Skjær!
Men den milde Lyst fra en Tid, som forgik,
  Faaer jeg aldrig tilbage meer.

Alfred Tennyson.

37.

En fugtig Bov, et Bølgeslag —

En fugtig Bov, et Bølgeslag,
  Et kraftigt Medbørskast,
Der fylder Seilets hvide Bug
  Og bøier stolte Mast: —
Ja, bøier stolte Mast, min Gut!
  Og som en Ørn i Sky
Den raske Seiler i en Fart
  Forlader Havnens Ly.

En mild og kjælen Vestenvind,
  Det Glutten bad jo om,
Men dygtig Kuling maa der til,
  Med hvide Bølgers Brum —
Med hvide Bølgers Brum, min Gut!
  Om Skuden, tæt og fri.
Thi Verdenshavet er vort Hjem,
  Og raske Drenge vi.

Et Uveir staaer bag Maanens Horn,
 Og Lyn bag Skyers Flok —
Hør, Gaster, hvor det synger nu
 I Ræer og i Fok!
I Ræer og i Fok, min Gut!
 See Lynet, Slag i Slag! —
En hulet Eeg er vort Palads,
 Vor Arvepart vort Flag.

Allan Cunningham.

38.

Den sidste Rose.

Seer Du Rosen, den sidste,
Saa ene forladt!
Alt dens yndige Søstre
Henvisnede brat;
Ei fagre Veninder,
Ei Knopper i Flok
Kan besvare dens Rødmen
Og alle dens Suk.

Ikke skal Du alene
Hensmægte i Savn,
Da de Yndige slumre,
Søg Du deres Favn!
Jeg strøer dine Blade,
Saa bløde som Duun,
Hvor de blegnende Skjønne
En Seng fandt saa luun.

Saadan gad jeg visne
  Med Venskabets Glands,
Med de falmende Perler
  Af Kjærligheds Krands.
Naar Troskaben svigted,
  Og Ømheden veg,
Hvo vilde beboe meer
  En Verden saa bleg?

Thomas Moore.

39.

Englefrim.

Naar den lange Dag er omme,
  Og naar Nattens dybe Røst
Vækker Sjælen, som har slumret,
  Til en mild og salig Lyst:

Naar i Skumringen ved Arnen
  Drømmesyner fange Liv
Og paa Væggens blege Skive
  Vakle som et vissent Siv:

Da de Hedenfarnes Skygger
  Træde over Tærsklens Trin;
Disse Elskede, Trofaste
  Mig besøge engang end.

Han, som af en ædel Længsel,
  Ung og kjæk i Striden sprang,
Snubled paa sin Vei og omkom,
  Træt af Livets tunge Gang.

Disse fromme, svage Sjæle,
Som bar Smertens Kors saa tyst,
Foldede de blege Hænder —
Stum er deres milde Røst!

Og med dem det faure Væsen,
Der min Ungdom rakte Haand,
Hun, som høiest har mig elsket,
Og er nu en salig Aand.

Hun som Himlens Budskab kommer
Svævende med lydløst Trin,
Sætter tæt sig ved min Side,
Lægger ømt sin Haand i min.

Og hun seer paa mig med dette
Underlige dybe Blik,
Hvormed Stjernen i sin Høihed
Gjennem Himmelrummet gik.

Hendes tause Sprog forstaaer jeg
Gjennem Øiets Vemodsdug,
Denne Strenghed, qvalt i Taarer
Og forklaret i et Suk.

Er jeg tidt nedtrykt og ene,
Glemt er snart dog al min Nød,
Naar jeg mindes disse Kjære,
Deres Liv og deres Død.

*H. W. Longfellow.

40.

Til Augusta.

Skjøndt min Himmel forladt var af Solen,
Og min Lykke som Stjernen gik ned,
Ei dit Hjerte dog, ak, som saa Mange,
Havde Øie kun for mine Feil.
Skjøndt din Sjæl med min Sorg var fortrolig,
Ei Du gøs for at dele min Lod,
Og den Ømhed. min Aand sig udmaled,
Hos Ingen jeg fandt uden Dig.

Naar Naturen udfolder sin Ynde,
Da jeg føler, jeg end har en Ven,
Som jeg veed vil mig ikke forraade.
Thi dens Smil mig erindrer om dit.
Og naar Stormen med Bølgerne kæmper.
Som et Hjerte med Tvivl og med Frygt,
I mit Øie sig lister en Taare.
Ak! som dengang jeg skiltes fra Dig.

Skjøndt mit Haab — ak! det sidste — led Skibbrud
Og er sunket i Bølgernes Skjød,
Skjøndt min Sjæl sig bereder til Dommen.
Skal jeg møde den freidig og fri.
Lad og mangen en Qval end mig vente.
Lad dem martre, det kuer mig ei;
Lad dem knuse, kun ikke foragte —
Og med Dig i mit Bryst staaer jeg fast.

Skjøndt en Dødelig, ei Du bedrog mig,
Skjøndt en Qvinde, forsaged Du ei.
Endskjøndt elsket, Du aldrig mig saared,
Og skjøndt miskjendt, urokket Du stod.
Du har aldrig min Tillid jo svigted,
I det Fjerne Du var mig dog nær,
Ak! og trofast og kjæk har Du vaaget,
Hvergang Verden den skjænded mit Navn.

Dog skal ikke jeg Verden foragte,
Endskjøndt Mange de var imod Een,
Nei, forstod ei dens Dom jeg at skatte,
Det var bedre at flye for dens Gift.
Og har jeg end haardt maattet bøde.
Fordi jeg foer vild paa min Vei,
Er min Trøst, at hvad end jeg forliste,
Blev dog Du til det Sidste mig huld.

Ja! fra Fortidens Vrag, som er sunket,
Har den Skibbrudne reddet dog Eet:
Jeg har lært, at hvad mest jeg har elsket,
Har min høieste Ømhed fortjent:
Paa min Vandring udsprang der en Kilde,
Ved min Hytte der grønnes et Træ,
I min Ørken en Fugl slaaer sin Trille,
I mit Øre den hvisker om Dig.

Byron.

41.

Til Augusta.

Da Alt omkring mig blev saa mørkt,
Og Aandens Lys var slukt.
Da Haabet blev en Lygtemand
Paa Veiens vilde Bugt;

Da Natten ruged paa mit Sind
Og i mit Hjertes Vraa,
Saa det, for Had og Elskov lukt,
Var fast hørt op at slaae;

Da Kjærligheden søgte Skjul
For Avinds Pileregn: —
Da stod en eensom Stjerne Du
Bag Nattens dunkle Hegn.

Velsignet dette faure Lys,
Som vaaged over mig,
En Seraph lig i Mørkets Hær.
Og viste ømt mig Vei!

Og mens de sorte Skyers Tog
Drog tæt imod os frem,
Tog Stjernens Glands i Klarhed til
Og hastig splitted dem.

— O, Lysets Aand! bliv Du hos mig,
Øv mig i Taalmods Trøst!
Lær mig at trodse Verdens Spot
Alt med din milde Røst!

Ei knækket end, men bøiet kun,
Som Taarepilens Green,
Et Troskabens Symbol Du staaer
Ved Gravens Mindesteen.

Lad Skyerne kun bruse frem
I Stormens vilde Svøb,
Jeg veed, Du tro mig skjærme vil
Med dit grædende Løv.

— Dog, Du skal aldrig rammes af
Min vrede Skjæbnes Lyn —
Nei, for den Fromme staaer en Sol
Bag Himlens mørke Bryn.

Lad troløs Elskovs skjøre Baand
Kun briste som en Drøm,
Dit ædle Hjerte vakler ei,
Din Sjæl er stærk som øm.

Og misted jeg end ellers Alt,
Hvad der var kjærest mig,
I al min Armod er jeg rig,
Naar jeg beholder Dig.

Byron.



42.

Krandsen.

Sig Elskov Veien baner
Saa skjult for Dagens Lys,
Den lister sig til Hjertet,
Hvor Viisdom boed nys.
Men jeg vil gaae til Bækken nu,
Hist ved det grønne Krat —
Der vil en Krands jeg binde
Til min egen Skat.

Saa stiv og stolt den Nellik
Paa ranke Stængel staaer,
Men Primulen jeg plukker,
Den første Blomst i Vaar:
Som den i broget Pigeflok
Hun blomstrer selv saa fiin —
Og Krandsen vil jeg binde
Allerkjæresten min.

En Rosenknop jeg plukker,
  Mens Solen faaer et Blund,
Den er saa sød som Kysset
  Paa hendes Rosenmund.
En Hyazinth for Trofasthed,
  Der ingentid kan døe,
Den sætter jeg i Krandsen
  Til mit Hjertes Mø.

Og Lilien er saa fager,
  Og Lilien er saa skjær —
Ved hendes lille Hjerte
  Jeg sætter Lilien der.
En Tusindfryd for Uskyld. den
  Jeg slynger ind iblandt,
Og den skal smykke Krandsen,
  Som min Skat jeg bandt.

Hvidtjørnen vil jeg plukke,
  Med Lokker sølvergraae,
Den sænker dybt sit Hoved,
  Naar Natten falder paa.
Men Sangfuglreden i dens Top
  Jeg lader blive der —
For Krandsen vil jeg binde
  Til min Hjertenskjær.

Robert Burns.

43.

Den Landsflygtige.

Til Sommer vil Svalen
  Flye hen over Sund,
Og Vinden besøge
  Den løvrige Lund;
Og Skibet, der haster,
  Vil ile i Havn;
Men jeg — jeg seer aldrig
  Min Fædrenestavn.

Der sørge vel Mange,
  Men En dog især,
Hun græder saa ene
  For den, hun har kjær;
Du græder, min Elskte!
  Thi skjult er vor Vei:
Skiller Død eller Hav os —
  Vi veed det jo ei.

Seer Skyer saa hvide
  I Dæmringen jeg,
Om Klinten jeg drømmer
  Og tænker paa Dig;
Men Skyerne flagre
  Mod Himlen og flye —
I Himlen forst mødes
  Vi, Elskte, paany!

Thomas Hood.

44.

Hendes Slummer være sød.

Hendes Slummer være sød,
  Milde Død!
Luk det trætte Øie til,
  Grav! for Livets Vexelspil!
Hun har seet sin Blomstringstid,
  Hun har havt sin Sommervarme,
Nu hun visner hen saa hvid,
  Jord! i dine Moderarme.

Hun har gjort sin Gjerning her,
  Seraph! bær
Hendes rene Sjæl fra Jord
  Paa din lette Vinges Flor!
God hun var, og ung og smuk,
  Tro imod sit Kald herneden,
Opad steg dog hendes Suk;
  Flyv med hende til dit Eden —
  Op mod Evigheden!

Barry Cornwall.

45.

Serenade.

Af Maanestraaler Natten væver
Et Sølverflor om Dybets Bræm,
Og Havets Bryst sig sagte hæver,
Som Barnets i sin Vugges Gjem.

Det er som Oceanets Strømme
Sig lulled ind i dette Net,
Som smelted Bølgen hen i Drømme,
Og Vinden holdt sit Aandedræt.

Saa er den Glands, din Skjønhed dølger,
Mit Væsen synker hen deri,
Naar som Musik paa Havets Bølger
Mig naaer din Stemmes Melodi.

Og mens paa Dig jeg henrykt tænker,
Sig lægger Hjertets Storm og Flod —
Tilbedende min Sjæl sig sænker
I taus Beskuen for din Fod.

Byron.

46.

Gaa kun, Glands at vinde.

Gaa kun, Glands at vinde,
Men paa Ærens Tinde
  Glem blot ikke mig!
Naar den Ros, Du hører,
Hjertet dybest rører,
  O, da tænk paa mig!
Lad kun nye Venner
Bære Dig paa Hænder,
Bedre Glæder sender
  Maaskee Skjæbnen Dig,
Men naar Du er nærest
Hvad der er Dig kjærest,
  Glem da ikke mig!

Naar Du i det Fjerne
Seer din Yndlingsstjerne,
  Tænk da og paa mig!

Tænk, hvor klart den brændte,
Naar vi hjemad vendte,
  Tænk, o, tænk paa mig!
Men naar Somren svinder,
Naar med blege Kinder
Du dens Roser finder,
  Før saa kjære Dig:
Tænk paa den, der bandt dem,
Naar Du smukkest fandt dem —
  O, da tænk paa mig!

Seer Du allevegne
Høstens Blade blegne,
  O, da tænk paa mig!
Naar ved Nat Du skuer
Arnens muntre Luer,
  Glem da ikke mig!
Men hvis Toner ømme,
Fyldt med Sjælens Drømme,
Til dit Hjerte strømme,
  Bringe Taarer Dig:
O, saa tag paa Tungen
Sange, jeg har sungen —
  Tænk saa ømt paa mig!

Thomas Moore.

47.

Til Erne.

Groer Sukket til din Læbe fast,
  Skjøndt det fik Vinger for at svæve,
Gav Alt Du for et Øiekast,
  Og tør dog ikke Blikket hæve;
Naar, skjøndt uskyldig Spøg Du led,
  Dog Een kun spøger i din Hjerne —
Er det ei ægte Kjærlighed,
  Hvad Pokker er det da, min Erne?

I Eensomhed at gruble paa
  Det rette Sprog for Sjælens Tanker,
Og naar man mødes saa, at staae
  Forlegen, stum, mens Hjertet banker;
I Himlens Overflødighed
  At stirre paa en enkelt Stjerne —
Hvad er det uden Kjærlighed?
  Jeg be'er Dig, siig mig det, min Erne!

Naar Haabet holder Foraarsfest,
  Mens Alvor tænker alt paa Høsten,
Naar Hjertet driver os mod Vest,
  Skjøndt Klogskab peger imod Østen;
Og naar vi vender op og ned
  Paa Alt, især vor egen Hjerne —
Er det ei starblind Kjærlighed,
  Ja, saa er vi To Viismænd, Erne!

Thomas Moore.

48.

Vort Liv er kun et Gjøglespil.

Vort Liv er kun et Gjøglespil,
En Tidsfordriv for Vrimlen,
Og Smertens Taarer, Glædens Smil
Er som en lunefuld April —
Men Sandhed kun i Himlen!

Ja! falsk er Ærens lyse Glands,
Som Sky paa Aftenhimlen.
Og Elskovs Drøm og Haabets Dands
Er Blomster kun i Gravens Krands —
Der er kun Lys i Himlen!

Vildfarne, under Nattens Bryn
Vi staae i Bølgestimlen,
Geniets Glimt og Aandens Lyn
Kun blende meer vort svage Syn —
Der er kun Fred i Himlen!

Thomas Moore.

49.

Il fremad med dit Bytte —

Il fremad med dit Bytte,
  Du Bæk med sølvhvid Glands!
Forbi Helenes Hytte —
  Bring hende denne Krands!
Siig hende, vil hun være min,
  Vort Liv skal rinde lifligt hen,
En Strøm, saa klar og lys som din,
  Og blomsterstrøet som den.

Men hvis hun spotter ene
  Min Længsel og min Bøn,
Slyng mod de kolde Stene
  Den Krands saa frisk og grøn!
Siig, hendes Skjønheds korte Lyst,
  Forladt af Ungdom, uden Ven,
Henslængt paa Livets øde Kyst,
  Skal visne bort som den!

Thomas Moore.

50.

Vandrerne.

Klare Stjerne! Du som foer,
Svøbt i Luftens lette Flor
Gjennem Natten, siig mig, hvor
Vil din Vinge dale?

Maane! Du, som titter frem,
Bleg og kold, bag Skyens Bræm,
Har Du, Pilgrim! intet Hjem
I de lyse Sale?

Trætte Vind! som vandred om,
Hjemløs, ihvorhen Du kom,
Har Du ingen Helligdom
I de dybe Dale?

P. B. Shelley.

51.

Excelsior.

Alt Natten dybe Skygger slog,
Da gjennem Alpeflækken drog
En Ungersvend; heel selsom var
Den Indskrift som hans Banner bar:
Excelsior!

Hans Øine bag de mørke Bryn
Som dragne Sværd udsendte Lyn,
Hans Maal var fremmed, men det klang
Som Sølverklokker over Vang:
Excelsior!

Fra et lyksaligt Hjem han var,
Hvor Arnens Lue brændte klar,
Hist skinned Gletscheren saa smuk,
Og fra hans Bryst undslap et Suk:
Excelsior!

„Sky“ — vared Gubben — „Passets Muur!
„Det sorte Uveir staaer paa Luur,
„Den dybe Strøm er vild og barsk“ —
Men Klokkestemmen svared karsk:
Excelsior!

„O, stands!“ bad Pigens milde Røst,
„Udhvil dit Hoved ved mit Bryst!“ —
Af Taarer var hans Øie vaadt,
Men med et Suk han svared blot:
Excelsior!

„Vogt for hver splintret Gran din Fod,
„Trods ei Lavinens Rædselsflod!“ —
Det Bondens Afskedshilsen var,
Men fjernere lød alt hans Svar:
Excelsior!

Men da ved aarle Morgengry
St. Bernhard's fromme Munk paany
Gjentog sin vante Bøn, da lød
Som dæmpet Skrig fra Dalens Skjød:
Excelsior!

Der, halv bedækt af Snee og Jord,
Den kloge Hund dog fandt hans Spor;
End knuged han i Haanden stivt
Det Banner med den dunkle Skrift:
Excelsior!

I Dæmringstaagen, kold og graa,
Saa smuk, men uden Liv han laae;
Men fjernt fra Himlens Blaa en Røst
Faldt som et Stjerneskud i Høst:
Excelsior!

H. W. Longfellow.

52.

Soldatens Taare.

Paa Høien end engang
Til Afsked han sig vendte,
Og Hytten hist i Dalens Skjød
Et ømt Farvel han sendte.
Saa stod et Øieblik
Han lænet til sin Kaarde
Og hørte Bækkens vante Lyd
Og visked bort en Taare.

Men tætved Hyttens Dør
Der knælede en Qvinde;
Et sneehvidt Slør hun løfted høit,
Det fløed for alle Vinde.
Ei hørte han hun bad,
Hun bad for ham saa saare,
Men Tanken var hos hende, mens
Han visked bort en Taare.

Han vendte sig og gik —
  O! tro blot svag ham ikke:
Hans Hjerte banked uforsagt,
  Skjøndt Graad stod i hans Blikke.
I forreste Geled,
  Med Fod paa Dødens Baare —
Pas paa! den Haand, som djærvest slaaer,
  Har visket bort en Taare.

Th. H. Bayley.

53.

Sukkenes Bro.

Atter en Stakkel har
Her fundet Fred,
Døden sin Fakkel har
Brat sænket ned!

Tag hende ømt og blidt,
Løft hende let! —
Ak! hun har drømt og lidt,
Nu er hun træt.

Hvor hun er ung og smuk! —
See, fra hver Folderand,
Vaad af den tunge Dug,
Drypper det kolde Vand!
Gjør det blot kort og godt,
Kjærligt, og bort med Spot!

Bort med alt Vildt og Raat,
Tænk kun alt Mildt og Godt
Ved hvad I bære paa!

Glem, hun var brødefuld —
I hendes døde Muld
Qvinden vi ære maae!

Tanken ei fæster
Ved jordiske Rester —
Ærbødig dem dæk!
Støvet er Brødens kun —
Læs blot om Dødens Mund
Sjønhedens Træk!

Synded end svarlig hun.
Randt vi af samme Rod:
Afvisk da varlig kun
Læbernes klamme Blod!

Løs hendes Lokker,
Der trænge sig frem,
De nødbrune Lokker —
Hvo kjendes ved dem?

Hvor har hun Fader,
Hvor har hun Moder?
Havde hun Søster.
Havde hun Broder?
Hvad eller en nærere
Og endnu kjærere
Støtte og Trøster?

Trods al vor Herlighed,
Er christen Kjærlighed
Da sligt Klenod? —
Spørg derom hende, der
Midt iblandt Mennesker
Ene dog stod!

Søsterlig, broderlig,
Faderlig, moderlig
Ømhed tog Flugt;
Brøden blev klar ihast,
Kjærligheds Himmel brast,
Ja, selv Guds Naade fast
Syntes udslukt!

Hvor Lygterne kaster
Blandt Ræer og Master
En Straale saa mat,
Hvor Stormen gaaer bragende
Henover Tagene,
Stod hun forsagende,
Huusvild ved Nat.

Bølgerne rulle
Skummende frem,
Hun skjælver af Kulde,
Men agter ei dem.

I Livet hun seer ikkun
Skjændsel og Tort,
Til Dødens Mysterium
Glad hun gaaer bort —
Hvorhen og, hvorhen og,
Slipper hun Jorden dog!

Ud sprang hun modig,
Trodsed koldblodig
Det iiskolde Vand —
Tænk Dig et Blik deraf!
Læren, Du fik deraf,
Skamløse Mand!
Gjem den — og drik deraf
Saa, hvis Du kan!

Tag hende ømt og blidt,
Løft hende let! —
Ak! hun har drømt og lidt,
Nu er hun træt.

Lemmerne, ret paa dem
Kjærligt og tvæt saa dem
Ærbart og mildt!
Øiet I lukke til,
Ak, see! med slukket Ild
Stirrer det vildt!

Saadan det brændte. da
Sidst hun det vendte fra
Verden. den levende;
Da Haabet. det visnende,
Fæsted et isnende
Blik paa det Evige.

Nu er hun blot og fri.
Hende gaaer Spot forbi:
Kulde og Nød er endt.
Vanviddets Glod udbrændt.
Taus hver en Røst. —
Hænderne holde hun
Korslagt og folde hun
Fromt paa sit Bryst!

Bed saa om Naade for
Hvad hun forbrød
Ham. som maa raade for
Liv og for Død!

Thomas Hood.

54.

Ak, nei! hun nævnes aldrig meer.

Ak, nei! hun nævnes aldrig meer,
Glemt er selv Navnets Klang,
Bag mine Læber gjemt det Ord,
Som lod saa tidt engang.
Fra Fest til Fest man jager mig,
At faae med Smerten Bugt,
Og tvinger man saa frem et Smiil,
Man troer den alt paa Flugt.

Man mener, fjernt fra vante Hjem
Oplives vil mit Sind, —
Ak! hvad skal jeg i fremmed Land,
Bleg er og blier min Kind.
Vel sandt, jeg slap for Synet af
Den Bænk ved Skovens Bugt,
Vi mødtes ved, — men Sorgen, ak!
Den jages ei paa Flugt.

Man siger, hun er lykkelig,
  At ei af Savn hun veed;
Man ymter om, hun har mig glemt,
  Men veed kun slet Besked.
Som jeg hun sagtens kæmper, for
  Med Smerten at faae Bugt,
Men elsker hun som jeg, da vil
  Hun aldrig faae den slukt.

Th. H. Bayley.



55.

Farvel.

Farvel! Farvel! af Hjemmets Kyst
  Jeg seer kun end en Flig,
Til Nattevindens Klagerøst
  Og vilde Maagers Skrig.
Vi følge Solens Flugt, der nu
  Gaaer dybt mod salten Strand —
Farvel saalænge, den og Du!
  Godnat, mit Fødeland!

Dog — Solen vil staae op paany,
  Og Morgnen i dens Spor,
Da hilser glad jeg Hav og Sky,
  Men ei min Mødrejord.
Ukrud groer paa min øde Borg,
  Og Arnens Ild er slukt,
Min Hund kun tuder der af Sorg,
  Ved Porten, som er lukt.

Kom hid, kom hid, min lille Dreng!
  Hvi har Du Graad paa Kind?
O! frygter Du den Bølge streng
  Og barske Nordenvind?
Visk Taaren af dit Øie bort,
  Stærk Skuden er og snar,
Mod den kom, troer jeg fast, tilkort
  Den bedste Falk, vi har.

„Lad Vinden tude, Søer gaae!
  „Hvo frygter Vand og Vind?
„Dog, Herre! ei I undres maa,
  „Jeg sorgfuld er i Sind.
„Forladt jeg har en Fader brav,
  „En Moder, jeg har kjær,
„Og Venner har jeg ingen af,
  „Kun Jer — og saa Ham der."

„Min Fader ømt omfavned mig,
  „Men taus og mørk han var,
„Min Moder sørger bitterlig,
  „Til hun igjen mig har." —
Alt nok, alt nok af Graad, Du Smaa! —
  Hvi blev den ei min Trøst?
Den klæder dine Øine blaae
  Og et uskyldigt Bryst. —

Kom hid, kom hid, min Svend saa bold!
  Hvi er saa bleg din Kind?
O! gyser Du for Fjendens Vold
  Og for den barske Vind? —
„Tro ei, jeg ængstes for mit Liv,
  „Nu eller nogentid,
„Men Tanken om den fjerne Viv
  „En trofast Kind gjør hvid.“

„To Drenge og en Hustru from
  „Jeg har ved Søens Bræm —
„Naar Faderen de spørge om,
  „Hvad skal hun svare dem?“ —
Alt nok, alt nok, min Svend saa god!
  Din Sorg jeg spotter ei,
Men rulled let som mit dit Blod,
  Med Smiil Du fløi din Vei.

Thi hvo vil troe paa Qvindesuk,
  De veires hastig hen,
De lysblaae Øines Taaredug
  Vil tørres snart igjen.
Ei svunden Lyst min Smerte gjaldt,
  Ei Farer her og der,
Min Sorg er at jeg savner Alt,
  Hvad der er Taarer værd.

I Verden ene nu jeg staaer
  Paa Havets vide Vei.
Men hvi for Andre sørge. naar
  De har ei Suk for mig?
Vel hyle vil maaskee min Hund,
  Til man en Bid ham gi'er,
Men kom jeg om en stakket Stund,
  Han kjendte knap mig meer.

Mit raske Skib! Du fører snart
  Mig gjennem Brændingen,
Lad gaae hvorhen den vil din Fart,
  Kun ikke hjem igjen.
Velkommen, Sø, som ruller mørk.
  Og har jeg Dig forladt,
Velkommen da, du vilde Ørk! —
  Mit Fødeland — Godnat!

Byron.

56.

Den fattige, men brave Soldat.

Da Krigens Storm sig havde lagt.
Og Fred var vendt tilbage
Med mange faderløse Smaae
Og mangen Enkes Klage:
Jeg mit Geled ihast forlod.
Tog Afsked med Barakken.
Og som en ærlig Landsoldat
Min Rigdom tog paa Nakken.

Saa let var Hjertet i mit Bryst,
Min Haand ei Rov belasted,
Og til mit skjønne Fædrehjem
Jeg freidig fremad hasted.
Jeg tænkte paa den friske Strand,
Hver Plet saa godt jeg kjendte,
Jeg tænkte paa den Mø. for hvem
Mit unge Hjerte brændte.

Tilsidt jeg skimted Dalen, hvor
  Min Barndom glad mon rinde,
Jeg naaede Møllen og den Tjørn,
  Hvor tidt jeg sad med hende: —
Hvem saae jeg der? — Det søde Barn
  Sad under Busken bøiet —
Jeg vendte mig, saa hun ei saae,
  Mig Taarer kom i Øiet.

Med fremmed Røst jeg sagde: Ak!
  Hvor lykkelig maa være,
Du søde Tjørneblomst! den Knøs,
  Som er din Hjertenskjære!
Min Pung er tom, og lang min Vei,
  Jeg gjerne blev til Natten,
Lang Tid jeg tjente Land og Drot —
  Tag vel imod Soldaten!

Hun stirrede paa mig saa vist,
  Meer sød end nogensinde:
„En Landsoldat jeg har havt kjær,
  Han aldrig gaaer af Minde.
Vort simple Hjem og Huusmandskost
  Du dele maa med Glæde,
Kokarden og det Tegn, Du bær,
  Dig Gjestfrihed berede.“

Hun saae og saae — og rødmed først,
  Men strax som Lilien blegned —
„Min egen Vilhelm!“ raabte hun,
  Mens i min Favn hun segned.
— Ved Ham, som skabte Sol og Sky,
  Og Troskab vil paaskjønne,
Ja! det er mig — gid Trofasthed
  Sig altid saadan lønne!

Forbi er Krigen, hjem jeg kom,
  Jeg fandt Dig tro, Veninde!
Vor Kjærlighed vor Rigdom er,
  Vi skilles ingensinde. —
„Og jeg fik Bedstefaders Gaard,
  „Mens Du var i det Fjerne;
„Kom nu til mig, min tro Soldat,
  „Jeg deler meer end gjerne!“

En pløier Guld af Furen op,
  Og En af Havets Leie.
Men Hæder er Soldatens Løn,
  Og Æren al hans Eie.
For Fremmed ei Du regne ham,
  Ei agte Du ham ringe:
Husk paa, i Farens Stund sit Land
  Han laaner Arm og Klinge.

Robert Burns.

57.

Til en Muus.

(Som Forf. rev op med Ploven.)

Du lille Kræ, saa vims og snu,
Hvi banker saa dit Hjerte nu?
Ei har Du nødig strax at sætte
Afsted din Kaas,
Frygt ei, at med dit Blod jeg plette
Vil Plovens Aas!

Hvor tungt, at Mandens Herskermagt
Har brudt Naturens Eenhedspagt,
Og al den stygge Fordom styrket,
Du nærer nu,
Mod mig, der, født som Du i Mørket,
Er Støv som Du.

Du stjæler sagtens lidt iblandt —
Du skal jo leve, ikke sandt?
Hvad er saa det! — af hele Kærven
Et enkelt Ax —
Jeg har jo nok, og Dig er Skjerven
En Velstand strax.

Nu er din Hytte lagt i Gruus,
Paa Muren holder Vinden Huus.
Ei til en ny lidt Mos Du længer
Har i Behold.
Og frem Decembervinden trænger
Saa barsk og kold.

Du Marken saae staae bar og tom,
Du vidste. Vintren hastig kom.
Her Du i Ly for Blæsten tænkte
At finde Ro —
Da. vee! det grumme Plovjern trængte
Ned til din Bo.

Det lille Skjul af Løv og Straa
Din hele Konst Du offred paa:
Fra Huus og Hjem for al din Møie
Jeg jog Dig ud.
Den kolde Riim og Rusk at doie
Og Regn og Slud.

Men saadan det i Verden gaaer.
Saa saare lidt vor Kløgt formaaer:
Ak! Muus og Mænd de lægge Planer,
En stakket Lyst!
Hvor Glædens Frugter alt vi aner.
Er Sorg vor Høst.

Dog, lykkelig er Du mod mig,
Kun Øieblikket rører Dig;
Men kaster jeg mit Blik tilbage,
I Mulm jeg staaer,
Og Taagen over Fremtids Dage
Det Værste spaaer.

Robert Burns.



58.

Tag Jer iagt for Anna!

I Knøse! tag, det raader jeg,
For Anna Jer iagt!
Hun har omkring sin Mund et Smiil,
Som faaer med Hjertet Magt.
Hun har en Hud som Svaneduun,
Et Blik som Stjerneskjær,
Man spænde kan om hendes Liv —
O, kom blot ei for nær!

Med hende følger Ungdomslyst,
I Spidsen Glæden gaaer,
Med Kjærlighedens Seierskrands
Paa rede Haand den staaer.
Priis Slavens Lod, faaer Elskov først
Med Mandens Hjerte Magt —
I Knøse! tag, det raader jeg,
For Anna Jer iagt!

Robert Burns.



Robt Burns – Poet –

59.

Naar Aftnens Skjær sig sænker —

Naar Aftnens Skjær sig sænker blidt,
Og Søen hviler rolig,
Jeg seer paa Stjernen, som saa tidt
Har lyst mig til din Bolig.
Jeg veed, Du og ved Stjerneskjær
Seer opad, langt fra Stimlen,
Og tænker, tabt for evig her,
Du bli'er dog min i Himlen.

Ja, Haven knap betræder jeg,
Knap kan en Blomst jeg øine,
Da mindes jeg, hvordan med Dig
Mit Haab, min Lyst er fløine.
Da ønsker jeg, den Stund var nær,
Da jeg, i Fred med Vrimlen,
Skal see den Graad, vi fælded her,
Slaae om til Smiil i Himlen.

Thomas Moore.

60.

Hun sang om Elskov.

Hun sang om Elskov. Aftenrøde
Som Roser faldt paa Harpens Snor.
Som vilde Flammen gjennemgløde
Den Sjæl. der dybt i Strengen boer.
Til hendes Læber. mens hun sang.
Jeg saae det rige Lys sig stjæle:
Saa sang en Blomst. ifald engang
Den Kjærlighedens Gud gav Mæle.

Men snart ei længer Vesten lued,
Hver Rose visned. Alt blev Nat.
Og da jeg ud i Rummet skued.
Min Sangmoes Billed blegned brat.
Som var med Himlens Lys hun Eet,
Hun stod berøvet Straaleringen.
Og Tonen foer fra Læben let.
Som fra en Aand. der løfted Vingen.

Mens Elskov Livets Drøm forgylder.
  Hvo tænker da paa Død og Savn?
Jeg drog, mens Angst min Sjæl opfylder.
  Det blege Billed til min Favn.
Og raabte: Er dit Liv saa kort,
  O! Elskov, Ungdoms lyse Minde!
Skal som en Blomst Du visne bort.
  Skal som et Solglimt Du forsvinde!

Thomas Moore.



61.

Skovbækken.

Flyd sagtelig. Skovbæk, blandt Buskenes Riis!
Flyd mildt, mens jeg synger en Sang til din Priis!
Min Mary Du lulled i Blund ved din Strøm.
Flyd sagte, forstyr ikke, Bæk, hendes Drøm!

Skovduer, som kurre i eensomme Dal,
Du Solsort, som bygger i Hækken saa sval,
Du skrigende Vibe med krusede Top —
O! væk ei min Elskte af Slummeren op!

Hvor stolt, i det Fjerne, fra Høienes Ring
At see, hvordan Kilderne snoe sig i Sving;
Der vandrer jeg daglig i Middagens Skjær,
Min Hjord og min Elskedes Hytte saa nær.

Blandt Bakker sig skjuler den grønklædte Dal,
Hvor Primuler blomstre paa Skovbunden sval:
Der sad mangen Aften med Mary jeg glad,
Beskygget af Birkens sødtduftende Blad.

Krystalklare Bæk! hvor Du yndigt Dig snoer
Om Hytten, hvor Mary, min Elskede boer!
Mens Blomster hun plukker, din sølverne Flod
Saa listelig væder den sneehvide Fod.

Flyd sagtelig, Bæk, under Grenenes Hang!
Flyd sagte, Du yndige Maal for min Sang!
Min Mary Du lulled i Blund ved din Strøm,
Flyd sagte, forstyr ikke, Bæk, hendes Drøm!

Robert Burns.

62.

Vaage maa jeg, ak! —

Somren er saa smuk,
  Blomster frem sig vinde.
Kilden risler klar —
  Var Du blot her, Veninde!
    Vaage maa jeg, ak!
      Vaage med min Kummer.
    Sove kan jeg ei —
      Kun Dig min Tanke rummer.

Fra min vaagne Drøm
  Vækkes jeg til Kummer.
Sove kan jeg ei —
  Kun Dig min Tanke rummer.

Eensom er min Nat,
  Alting Søvnen lænker,
Graad i Øiet staaer,
  Hvergang paa Dig jeg tænker.
    Vaage maa jeg, ak!
      Vaage med min Kummer.
    Sove kan jeg ei —
      Kun Dig min Tanke rummer.

Robert Burns.

63.

Stjerneslys.

Sig Natten nærmer Skridt for Skridt,
Og see! det klare Ny
Saa taust og tyst, saa sagtelig
Nedglider bag en Sky.

For Jord og Himmel lyse nu
Kun kolde Stjerners Hær,
Og første Nattevagt har Mars
Alt med det røde Skjær.

Er Stjernen det for Elskovs Suk?
O nei! det er en Helt,
Han straaler i sin Rustning blank
Fra Himlens mørkblaa Telt.

Og Alvorstanker i min Sjæl
Staae frem den Nat saa kold,
Mens paa det fjerne Firmament
Jeg seer hans røde Skjold.

O. Kraftens Stjerne! ad min Nød
Du smiler hist fra Sky;
Du vinker med en staalklædt Haand,
Og jeg er stærk paany.

Mit Bryst det er som Natten koldt,
Kun Stjerner lyse der,
Jeg første Nattevagt gi'er Mars
Alt med det røde Skjær.

Den ubetvungne Villies Kraft
Er Stjernen i mit Bryst,
Saa tyst og rolig staaer den op,
Saa klar og selvbevidst.

Og Du, som læser denne Sang,
Hvad Livet end har bragt,
Om Du begrov dit sidste Haab,
Vær stærk og uforsagt!

Frygt Intet her paa denne Jord,
Da lærer Du ihast,
Hvad det er for en herlig Ting,
I Modgang at staae fast.

H. W. Longfellow.

64.

Da jeg sværmed i Høilandet.

Da jeg sværmed i Høilandets Egne paa Heden
Og klavred til Toppen paa Bjerge af Snee,
At stirre paa Fossen, der buldred forneden,
Hvad eller et Uveir fra Pynten at see,
Saa vild, som den Egn, hvor min Barndom henilte,
Saa blottet for Kundskab, som fremmed for Gru:
Een Følelse, Mary! i Hjertet kun hvilte —
Behøver jeg sige, dens Centrum var Du?

Vel vidste jeg Navnet ei selv for min Flamme,
Til Elskov var endnu for ungt vel mit Bryst,
Dog endnu jeg føler i Hjertet det samme,
Som dengang jeg leged paa fjeldtakte Kyst.
Eet Billed alene med Ømhed jeg favned,
Skjøndt bleg var min Verden, meer ønsked jeg ei,
Jeg Intet begjærte, thi Intet jeg savned,
Og reen var min Sjæl, thi den hængte ved Dig.

Jeg vaagned med Solen: min Hund var mit Følge,
Naar lystig fra Klippe til Klippe jeg sprang;
Jeg trodsede Bjergstrømmens brusende Bølge
Og lytted til Eccho af Hyrdernes Sang.
Og naar bag en Lyngbusk jeg stunded til Hvile.
Een Drøm til mit Leie kun. Mary! fandt Vei.
Og varmt mine Bønner jeg opad lod ile —
Den første var altid jo helliget Dig.

Mit Hjem jeg forlod. mine Drømme mon briste.
Og Bjergene svandt, og min Ungdom forgik.
Jeg eensom henvisner, af Slægten den Sidste,
Erindring kun lædsker mig end med sin Drik.
Skjøndt Lykken mig hæved. vel maatte jeg sukke.
Ak! Barndommens Minder forgjetted jeg ei;
Selv om Haabet mig skuffed. ei lod det sig slukke.
Blev end Hjertet til Iis, det dog banker for Dig.

Seer mod Himlen jeg Kammen af blaanende Høie,
Jeg tænker paa Fjeldenes skykronte Krands;
Taler Kjærlighed ud af et lyseblaat Øie.
Jeg mindes det Blik. der min Barndom gav Glands.
Og faaer en lystbølgende Lok jeg at skue,
Skjøndt Marys i Skjønhed den nærmer sig ei,
Jeg tænker paa dem med den guldgule Lue.
Som var indviet Skjønheden selv — og paa Dig.

Dog — den Dag kan komme, da Klippernes Tinder
Paany jeg vil øine. med Kapper af Snee;
Naar af Graven da stige de henfarne Minder,
Vil atter min Mary jeg der faae at see?
Ak, nei! — Saa farvel da, I smilende Høie!
Farvel da, Du Bjergstrøm, som bruser din Vei!
Ingen Arne jeg har, naar mig Træthed vil bøie —
Ak, Mary! hvad Hjem kunde havt jeg med Dig!

Byron.

65.

Tidt i den stille Nat.

Tidt i den stille Nat,
Før Søvnens Arm mig lænker,
Erindrings Straale brat
Sig over mig nedsænker.
Med Graad og Skjemt,
Som halvt var glemt,
Og Lænker, som er rustne;
Med Hjerters Slag,
Som nu er Vrag,
Og Øine, som er brustne.
Saadan i stille Nat,
Før Søvnens Arm mig lænker,
Erindrings Straale mat
Sig over mig nedsænker.

Da mindes grant jeg Alt:
De Venner ved min Side —
Jeg saae, hvordan de faldt,
Som Løv ved Vintertide;
Ved Livets Fest
Den sidste Gjæst.
Jeg seer mig om med Klage,
Hvert Lys er slukt,
Hver Blomst er plukt,
Jeg ene staaer tilbage.
Saadan i stille Nat,
Før Søvnens Arm mig lænker,
Erindrings Straale mat
Sig over mig nedsænker.

Thomas Moore.

66.

Sang.

Hvor Vandringsmanden styrer hen.
Ham Stjernerne maa følge,
Alvorlig Maanen gaaer sin Gang.
Ei Solen kan sig dølge;
Og drag den vide Verden rundt.
Seil over salte Strømme —
Naar Elskov i dit Hjerte boer.
Dig følge vil dens Drømme.

Gaa Verden rundt — hver Morgenstund
Sig Stjernens Øie lukker,
Og Maanen dækker sig med Slør,
Og Sol hver Nat sig dukker. —
Ja! Sol gaaer ned. o! men det Bryst.
Hvor Kjærligheden bygger.
Det trænger ei til Dagens Lys,
Og trodser Nattens Skygger!

Thomas Hood.

67.

Ved Afskeden.

Det Afskedskys, mig gav din Mund.
Skal gjemme tro din Ven.
Indtil Du i en salig Stund
Det henter selv igjen.

Du seer paa mig. med Kinden vaad
Af friske Taarers Bad —
O! kunde jeg ved bitter Graad
Dig kjøbe frisk og glad!

Ei beder jeg Dig om en Trost.
Et Pant paa Sorgens Vei —
Hvad er et Minde for et Bryst.
Som drømmer kun om Dig?

Vent heller ei. min svage Pen
Skal male Dig med Ord
Den Længsel. som din fjerne Ven
Sit Hjerte kun betroer.

Og er end fuldt af Sjælevee
Ved Dag og Nat mit Sind.
Skal Ingen dog min Smerte see
I Taarer paa min Kind.

Byron.

68.

Stjernen.

Søvnløses Sol. Du melankolske Stjerne!
Hvis taarefyldte Blikke fra det Fjerne
Med Skjælven over Nattens Bue gaae: —
Du viser Mørket, Du kan ei forjage,
Som naar et Minde fra de lyse Dage
En Straale sender ind til Kummers Vraa.
En Sorgens Lampe staaer Du, bleg og gold,
Skjøndt fjern, saa klar, skjøndt blank — dog,
ak! saa kold.

Byron.

69.

Hist over Bølge.

Hist over Bølge,
Glut! Du mig følge,
Regnen med Solskin vexler ihast:
Aarene rinde,
Troskab, Veninde,
Staaer i de rullende Tider saa fast.
Er Skjæbnen imod, ei vi skilles, men favnes,
Der er Liv, hvor Du er, der er Død, hvor Du savnes.
Ja, hist over Bølge,
Glut! Du mig følge,
Følge mig gjennem Stormvindens Kast:
Aarene rinde,
Troskab, Veninde,
Staaer i de rullende Tider saa fast.

Har ei hver Bølge
Frihed i Følge,
Byder ei Havet Formerne Trods?
Her maae vi lyde,
Hist tør vi byde.
Frihed og Kjærlighed tilhører os.
Vi Jorden vil glemme, dens aarvaagne Øie.
Men rundt om os hvælver sig Himlen, den høie.
Ja, hist over Bølge,
Glut! Du mig følge.
Regnen med Solskin vexler ihast:
Aarene rinde,
Troskab, Veninde,
Staaer i de rullende Tider saa fast!

Thomas Moore.

70.

Stormvinden Havet reiser.

Stormvinden Havet reiser,
  Skumhvide Bølger gaae —
Lænet imod en Klippe
  En sorgfuld Qvinde laae.
Ud paa de vilde Vover
  Hun Blikket glide lod.
Hvor Sølverpoplen skjælved
  Over brusende Flod.

„Tolv Maaneder er rundne,
  Ni Dage sneg sig mat —
Min Elskede! hvi har Du
  Paa Voven Dig forladt?
Hold inde, grumme Bølger!
  Bring mig mit Hjertes Lyst!
Saa stærk er ingen Brænding,
  Som Stormen i mit Bryst.“

„Kjøbmandens lyse Drømme
  Forvandle sig til Nat,
Dog, hvad er al hans Rigdom
  Mod Tabet af min Skat?
O, Elskte! hvis Du havner
  Hvor Guld og Perler groe,
Meer Rigdom vel Du finder,
  Men ei en Sjæl saa tro!“

„Man siger, i Naturen
  Omsonst blev Intet til —
Hvi skjule fæle Klipper
  Sig da bag Bølgers Spil?
Fordulgte for hvert Øie,
  I Dybet lure de,
Den raske Svend til Helsot,
  Hans Fæstemø til Vee.“ —

Saa løde hendes Klager
  I Nattens kolde Dug,
Hver Bølge drak en Taare,
  Hvert Vindstød tog et Suk.
Og da hun saae paa Tillie
  Det blege Lig, der flød,
Sit Hoved som en Lilie
  Hun bøied — og var død.

John Gay.

71.

Jørgen.

Den skjæbnesvangre Stund er nær.
  Som skiller grumt os ad:
Jeg hører Trommens dumpe Lyd.
  Jeg seer Skafottets Lad.

Trompeten kalder paa dit Navn —
  Jeg gyser — Klokken lød —
Ak! skal min Jørgen vies nu
  Til Skjændsels bittre Død?

Af Medynk er der intet Spor.
  Og Taarer ingen af —
Din Baare er en Fyrrefjæl,
  Skafottets Fod din Grav.

Ak, Jørgen! ei vi drømte om
  At skilles ad saa brat,
Dengang Du svoer mig evig Tro
  Ved Bagsværd Sø hiin Nat.

Saa glindsende var da din Lok.
  Saa smuk din Jægerdragt,
Og siirligt var den grønne Snor
  Om dine Skuldre lagt.

Ak! mindst jeg tænkte paa at see
  I Lænker denne Fod,
At høre Bøddeløxens Fald
  Og see Dig i dit Blod.

I Grumme! som forfølge saa
  En skyldfri Skabnings Fjed,
Min Jørgen var saa god, han vist
  Har ei gjort Jer Fortræd!

Et langt Farvel! — ak, hvorhen skal
  Din stakkels Enke tye,
Naar Hver betragter med Foragt
  Min Nød og vil mig skye?

Ja, spotte vil min Taare man,
  Had bliver Drengens Løn:
Ak! seer man ei i Barnets Træk,
  At han er Jørgens Søn?

Til Galgebakken vil jeg gaae,
  Min Smerte bliver kort:
Imens Du smuldrer der til Støv,
  Sukker jeg Hjertet bort.

Thomas Campbell.

72.

Vi skilles i Taushed —

Vi skiltes i Taushed, men sørgede saare;
Ei Haabet blev nævnet — ak! nu en Ruin;
Hun sænked sit Blik, og en eneste Taare
Faldt paa hendes Haand, da den skjælved i min.
Vi følte, det Svundne for evig var mistet.
Vi følte, af Haab bar ei Fremtiden Spor;
Hun gyste, da ud af min Favn hun sig vristed.
Om Gjensynet ikke jeg voved et Ord.

Aar ere henrundne, men Tiden ei trættes:
End smiler hvert Foraar som dengang saa glad;
Aar ere henrundne, men aldrig forgjettes
Paa Jorden den Time, der skilte os ad.
Hver qviddrende Fugl under blaanende Himmel
Vil tolke for hende mit Kjærlighedshaab.
Og Duggen, der bæver paa Blomsternes Vrimmel,
Mig minde om Taaren, som gav det sin Daab.

*Ch. F. Hoffman.

73.

Din Tro vil aldrig briste.

For ungt er, siger man, vort Blod,
For vildt til sig at mage,
Vor Elskov spotter man, vor Eed
Man giver os tilbage.
I Verden skal Du see Dig om,
Din Troskab vil man friste:
Men reis! jeg smiler mit Farvel —
Din Tro vil aldrig briste.

Jeg veed, at Glæden om Dig tæt
Sit Silkenet vil drage,
Jeg veed, hvordan jeg længes vil
De lange, lange Dage.
Men dine Breve — hvilken Lyst!
Den Skat jeg vil ei miste;
Jeg kysser hver Forsikkring om
At ei din Tro vil briste.

Naar Venner rose Dig, saa taus
  Og henrykt til jeg lytter,
O! hun er min! jeg tænker stolt.
  Med Kongen ei jeg bytter!
Men skulde til dit søde Navn
  Bagvaskelsen sig liste,
Jeg elsker, priser, troer paa Dig,
  Hvis Tro vil aldrig briste.

Selv de, som smile skadefroe,
  Skal, naar vi mødes, sande,
At ingen Dæmning kan forslaae
  Mod Elskovs dybe Vande.
Vor svundne Sorg vor Stolthed bli'er,
  Naar, trofast til det Sidste,
Du troer paa ham, som veed forvist,
  Din Tro vil aldrig briste.

Th. H. Bayley.

74.

Tænk ikke paa Fremtiden!

Ei til Fremtids Syner Lid Du sætte,
Lev i Nuet, før dets Glæder flye!
Den, som Tidens dunkle Slør vil lette,
Ønsker snart sin tabte Drøm paany.

Jeg, som Du, var glad i Haabets Rige,
Tænkte, Lykken fødtes stedse ny;
O! men hør mit Raad — den snart kan vige —
Lev i Nuet, før dets Glæder flye!

Kulde har jeg følt, som den Du frister,
Venskab prøvet, flygtigt som en Vind;
Tag dets Offer, før det Varmen mister,
Tro mig, Ømhed skifter hastig Sind.

Vil du spilde Vaarens faure Dage,
Blot for Vintren kommer snart paany?
Er end Somren flygtig, bort med Klage!
Lev i Nuet, før dets Glæder flye!

Th. H. Bayley.

75.

Serenade.

Jeg fra en Drøm om Dig staaer op
I Nattens første Blund.
Saa svagt gaaer Vindens Aandedræt.
Saa lys er Himlens Grund.
Jeg fra en Drøm om Dig staaer op.
Og alt som frem jeg naaer,
Du Søde! — veed jeg selv hvordan? —
Jeg ved dit Vindve staaer.

Den matte Luftning daaner hen
Paa Mørkets tause Strøm,
Narcissens Farver blegne brat,
Som Tanker i en Drøm;
Og Nattergalens Klagesang
Døer i dens Hjerte hen,
Som jeg gad slumre ind ved dit.
Du min elskede Ven!

Løft mig fra Græsset op til Dig!
  Jeg blegner, daaner, døer —
Bedæk med varme Kys min Mund
  Og Kind, som med et Slør!
Ak, see! hvor bleg og kold jeg er,
  Føl! hvor mit Hjerte slaaer —
Tryk det til dit, saa tæt, saa tæt,
  Indtil det Hvile faaer!

P. B. Shelley.

76.

Den skibbrudne Eneboers Sang.

(Til Natten.)

Du, Stjernenattens Kæmpeaand!
Mens fra dit Vagttaarns høie Spiir
Du styrer Skibets øde Vei,
    Paakalder Dig min Røst.

Henover Sletten Stormen gaaer,
Det brummer fra det fjerne Dyb —
Kom! lad os spinde Tonens Traad
    Til en tungsindig Sang.

Jeg elsker Morgnens friske Luft
Og Middagstimens Straaleglød,
Men mest den høitidsfulde Ro,
    Dit dunkle Riges Vagt.

Her leved jeg mangt eensomt Aar,
Langt fra hver menneskelig Røst,
Her leved jeg mangt eensomt Aar,
    En stakkels Eremit.

I Skyggen har jeg dvælet tidt
For Middagssolens stærke Brand,
Og, knælende ved Hyttens Dør,
Min Aftenandagt holdt.

Og hilset har jeg Morgengry
Paa Bjergets blaaligdunkle Tind,
Og glad min Fløites lette Rør
Til liflig Lovsang stemt.

Dog, aldrig toned sødt dens Klang,
Ved Morgen, Middag eller Qveld,
Som naar ved Oceanets Kyst
Jeg saae dit Stjerneblik.

Mig bringer Dagbrud ingen Fryd,
Ei Maanen mig tilhvisker Fred;
Naar Mørket hyller Himlen ind,
Opklares først min Nat.

Naar da jeg taler, tidt jeg troer
Af Luftens Aander at faae Svar,
Da er jeg ikke ene meer —
En stakkels Eremit.

Og naar den vilde Vinterblæst
Om Hulen tuder, hvor jeg boer,
Jeg paa min Maatte lægger mig,
Hvor blidt jeg slumrer ind.

Og Drømmens Engel bringer mig
Igjen min tabte Viv, mit Barn.
Den bringer mig mit stille Hjem
    Og al dets milde Lyst.

Men den forhadte Morgenstund
Mig kalder fra min Lykkes Land,
Jeg hører end den dumpe Lyd
    Og finder kun mig selv.

H. K. White.

77.

Pilen og Sangen.

Jeg skød en Piil i Luften,
Den faldt til Jord,
Jeg saae ei hvor;
Saa hurtig fløi den, at Blikket
Ihast havde tabt dens Spor.

Jeg qvad en Sang i Luften,
Den faldt til Jord,
Jeg saae ei hvor;
Thi hvo har et Syn saa skarpt, at
Det taber ei Sangens Spor.

Først længe, længe efter,
I Græsset saae
Jeg Pilen laae;
Men Sangen fandt hos en Ven jeg —
Han nynned endnu derpaa.

*H. W. Longfellow.

78.

Saa henrykt vi mødtes.

Saa henrykt vi mødtes. vi skiltes saa kjærligt.
At hvad der var sødest, jeg veed ikke ret.
Det Ildblik, hun sendte til Velkomst mig herligt,
De Taarer, der gjorte mig Afskeden let.
En Himmel var Mødet, Skilsmissen en anden,
Om Fortrinet stredes vor Fryd og vor Vee,
Cupido's to Øine ei mere hinanden
I Smiil og i Taarer kan ligne. end de.

Den første var liflig som Daggry at skue.
En Saligheds Dæmring. endnu neppe tændt.
Den sidste, lig Dagslysets synkende Lue.
Meer glødende dyb kun. jo snarere endt.
Vort Møde, saa lykkeligt, gjemte dog Sorgen.
I Tanken, at Lykken saa let veires hen.
Men Afskedens Skumring gav Haab om en Morgen.
Der bragte os Gjensynets Glæde igjen.

Thomas Moore.

79.

Jens Bygkorn.

Det var tre Konger i Østerland,
De stolteste under Ø.
De havde svoret høit og dyrt,
Jens Bygkorn skulde døe.

De tog en Plov og pløied ned
Ham dybt i Jordens Skjød,
Saa svore de da høit og dyrt,
Nu var Jens Bygkorn død.

Men milde Foraarsbyger faldt,
Og Himlen blev saa blaa:
Da kom Jens Bygkorn op igjen —
De undred stort derpaa.

Og Sommersolen skinned varm,
Og han blev tyk og svær;
Hans Hoved væbnet var med Spyd,
Kom Nogen ham for nær.

Sig Høsten nærmed alvorsfuld,
Da blev han tynd og bleg.
Han sank i Knæ. hans Hoved hang.
Og Ungdomskraften veg.

Og meer og meer han sygned nu.
Skjøndt i sin Manddom end: —
Da pønsed strax paa Hævn og Had
Hans fule Avindsmænd.

De tog et Vaaben. langt og skarpt.
Og vog ham i hans Knæ.
Og surred som en Erkeskjelm
Ham til en Kærres Træ.

Saa lagde de ham paa hans Bag
Og prygled ham ei blidt.
Og hang ham op i Vind og Veir
Og vendte ham saa tidt.

Og i en Grube dyb og mørk,
Til Randen fyldt med Vand.
De slyngede Jens Bygkorn ned.
At svømme om han kan.

Nu strakte de paa Tillie ham,
Til endnu større Spee.
Og kastede ham hid og did.
Naar Tegn til Liv de see.

En mægtig Ild fortære lod
De Marven i hans Been,
Men Mølleren var allerværst —
Han knuste ham paa Steen.

Tilsidst de drak hans Hjerteblod
Ved Lystighed og Leg.
Og see! jo meer de drak deraf.
Desmere Glæden steg.

Jens Bygkorn var en Helt saa bold.
Han randt af ædel Rod.
Og smager Du hans Blod engang.
Da voxer strax dit Mod.

Da glemmer Manden al sin Vee.
Hans Lyst blier dobbelt sød,
Da kommer Smiil paa Enkens Kind.
Hvor for kun Taarer flød.

Jens Bygkorn leve skal! — hans Skaal!
Tag Alle Glas i Haand! —
Gid altid trives i vort Land
Hans Afkom og hans Aand!

Robert Burns.

80.

Canzonet.

Qvinde! svøb din Kaabe om Dig.
Regnen slaaer imod dit Bryst,
Truer Verdens Straffedom Dig,
Døden kan Dig byde Trøst.
I Jordens Skjød
Din Seng blier blød.
Den Trættes Søvn er dyb og sød.

Engang. Barn! Dig kjendte Glæden,
Nu din Kind er bleg og vaad,
Troløs var Dig Kjærligheden.
Arme! hold dog op med Graad!
For al din Nød.
I Jordens Skjød
Din Slummer bliver dobbelt sød.

H. K. White.

81.

Mit Hjerte og min Lyra.

Alt lægger for din Fod jeg ned,
  Skjøndt fattig, som Du seer,
Mit Hjerte og min Strengeleg —
  Jeg eier Intet meer:
Min Strengeleg, hvis bløde Spil
  Vil tolke Sjælens Trang,
Mit Hjerte, altfor fuldt kun til
  At rummes i min Sang.

Vel har ei Sang og Elskov Magt
  At gjøre Himlen blaa,
Men har en Sky sig om den lagt,
  De kaste Glands derpaa.
Og blandes Smertens Mislyd end
  I Livets Melodi,
Paa Elskovs Bud den smelter hen
  I salig Harmoni.

Thomas Moore.

82.

Landsbysmeden.

Under et mægtigt Kastanietræ
  Landsbysmedien man kjender;
Den Smed er en saare kraftig Mand.
  Med senestærke Hænder,
Og Muskler. lagt som Baand af Jern
  Om Arme og om Lænder.

Hans Haar er kruset, sort og langt.
  Hans Kind som Bark saa broget:
Han hænger i. til den klare Sved
  Triller ned over Øielaaget:
For Ingen slaaer han Blikket ned —
  Han skylder jo Ingen Noget.

Aar ud, Aar ind. fra Dagen gryer.
  Kan Blæsebælgen man høre.
Høre. hvordan han i sikker Takt
  Den tunge Hammer kan føre;
Mens Degnen ringer Solen ned.
  Naaer Lyden endnu dit Øre.

Gaae Byens Børn fra Skolen hjem.
De Smediens Dør omringe.
At fryde sig ved Essens Baal
Og høre Jernet klinge.
Imens som Avner i en Lo
De klare Funker springe.

Hver Søndag sidder i Kirken han
Blandt sine Drenges Klynge.
Der hører han Præstens Præken og Bøn.
Der hører sin Datter han synge
I Choret mellem de andre Børn —
Det kan hans Hjerte forynge!

Det er som han hørte Moderens Røst.
Hist fra Paradishaven.
Da trænger en Hær af Tanker sig frem —
Nu hviler hun jo i Graven! —
Og i hans haarde. barkede Haand
En Taare bliver begraven.

Igjennem Livet kjækt han gaaer.
I hvad han og skal døie.
Hver Morgen tager rask han fat.
Hver Aftenstund sit Øie
Han lukker. i det Blund. som han
Har kjøbt med Dagens Møie.

Tag for din Lære, ædle Ven!
  Den Tak, hvortil jeg nødes:
Ja, saadan maa vor Skjæbnes Malm
  I Livets Esse glødes,
Kun paa dets klingende Ambolt kan
  En brændende Tanke fødes!

H. W. Longfellow.



Henry W. Longfellow

83.

Vee mig! Vee!

Ak! hvor sjeldent Held, at finde
Just den Ene, netop Hende;
Fandt vi hende saa maaskee,
Kold, hvad eller og for silde,
Vel da maatte Taarer trille,
Mens vi sukke: Vee mig! Vee!

Elskovs Ørk, hvor Solen brænder,
Sjelden Lykkens Væld os sender,
Sjeldnere endnu. at see,
At vi flye dens Torn, der saarer;
Dog — hvor sødt, selv naar med Taarer
Vi maae sukke: Vee mig! Vee!

Thomas Campbell.

84.

John Anderson.

John Anderson, Du Kjære!
  Da vi blev først bekjendt,
Din Lok var sort som Ravnen,
  Din Kind af Solen brændt.
Nu er din Pande bar, John!
  Om Issen Sneen staaer,
Men Himlen være, gamle John!
  Med dine hvide Haar!

John Anderson! ad Høien
  Vi klavred op til Randen,
Og mangen lystig Dag, John!
  Vi havde med hinanden.
Nu maae vi stolpre hjem, John!
  Men vi vil følges ned,
Og sove sammen ved dens Fod,
  John Anderson! i Fred.

Robert Burns.

85.

I et Album.

Blandt kolde Graves Marmorstene
   Tidt standser Vandringsmandens Fjed.
Et Navn, halv glemt, han læser ene,
   Men Tanken fæster sig derved.
— Saadan maaskee dit Blik vil møde
   Mit Navn paa dette Blad engang:
Tænk da paa mig, som paa den Døde —
   Mit Hjerte hviler i min Sang.

Byron.

86.

End et Kys —

End et Kys, da maa det briste!
Et Farvel endnu, det sidste!
Hede Taarer fælde vil jeg,
Vie min Sjæl i Sukke til Dig:
Lykken kan ei heelt sig fjerne,
Hvor den levner Haabets Stjerne —
Aldrig den for mig vil tændes.
Jeg af Sorgens Nat omspændes!

Ei min Elskov jeg vil skjænde —
Ak! hvo kunde modstaae hende?
See og elske var det samme,
Elske med en evig Flamme!
Havde blot vi ingensinde
Givet heelt os hen iblinde,
Aldrig mødtes — aldrig skiltes,
Hjertets Fred ei nu forspildtes!

Far da vel, Du Forste — Sidste!
Far da vel, Du Elskeligste!
Haab og Lykke til Dig strømme,
Fred og Fryd og Elskovs Drømme!
End et Kys, da maa det briste!
Et Farvel endnu, det sidste!
Hede Taarer fælde vil jeg,
Vie min Sjæl i Sukke til Dig!

Robert Burns.

87.

Sukkene.

Tag dem, o Død! ak, Intet meer
Du som din Arvepart tør tage:
Dit Billed, præget her i Leer,
Dig giver ene dem tilbage.

Tag dem, o Grav! at vorde lagt
Hist paa den Dødes snevre Leie;
Det var jo Sjælens Høitidsdragt,
Ikkun for den et kostbart Eie.

Tag dem, o store Evighed!
Vort Liv er kun et Suk i Løvet,
Der bøier Træets Grene ned
Og slynger Blomsterne i Støvet!

*H. W. Longfellow.

88.

Soldatens Drøm.

Det morkned. — Til Hvile gav Hornet Signal,
Og Stjerner holdt Vagt paa en Himmel saa rød;
Men Tusinder dækked den blodige Val,
Den Trætte indslumret, den Saarede død.

Mens jeg hvilede der paa mit Leie af Straa,
Ved et Baal, som var antændt til Ulvenes Skræk,
I Midnattens Time jeg drømte jeg saae
Et Syn, der sig viste tre Gange i Træk.

Det bares mig for, at fra Valpladsens Støi
Til et Sted jeg blev hensat, saa afsides, vildt;
Det var Høst, og jeg syntes, med Solstraalen fløi
Jeg ad Veien til Hjemmet, der hilste mig mildt.

Med Jubel jeg gjensaae hver Plet saa bekjendt,
Hvor med Ungdom i Hjertet jeg sværmed engang:
Mine Geder jeg hørte paa Fjeldstiens Skrænt,
Og jeg kjendte den Vise, Høstfolkene sang.

Og vi klinked — da svoer jeg høitidelig paa,
  Aldrig meer at forlade mit Hjem i mit Liv;
Med tusinde Kys mig modtog mine Smaae,
  Og med Hulken sig hang mig om Halsen min Viv.

„Hvil Dig ud!“ — de mig bad — „Du er træt, her er Ly“ —
  Ak! gjerne var blevet den krigsmætte Svend;
Men Sorgen med Daggry sig meldte paany,
  Og den lokkende Røst i min Drøm smelted hen.

Thomas Campbell.

89.

Har Sorg paa din Ungdom kastet —

Har Sorg paa din Ungdom kastet
Sin dæmrende Sky ilon.
Er Ungdomstiden borthastet.
Som, selv i Sorgen. var skjøn;
Har Tiden lagt paa din Glæde
Med isnende Kulde sig: —
Kom, Ulykkens Barn! jeg vil græde
Taare for Taare med Dig.

Har Elskovs Drøm. som bedaarer,
Skuffet dit Hjertes Tro.
Lig Minen. hvis gyldne Aarer
I Overfladen sig snoe? —
Naar kjækt man vil Dybet tømme.
Lokket af Straalernes Krands.
Falsk. som den Sovendes Drømme.
Svinder Metallets Glands.

Gik det, som i Fablen om Lunden
Med den fortryllede Fugl,
Med Talismanen i Munden —
Var Haabet for Dig slig Fugl?
Fløi den med sit Perlesmykke
Og lokked fra Qvist til Qvist,
Men flagrede bort med din Lykke,
Just naar den vinked Dig mest?

Er saadan dit Eden flygtet,
Som Sorgerne selv gav Glands,
Har saadan det Haab Dig svigtet,
Der fulgte Dig som til Dands;
Har saadan selv Mindets Glæde
Til Kulde forvandlet sig: —
Kom, Ulykkens Barn! jeg vil græde
Taare for Taare med Dig.

Thomas Moore.

90.

Til mit Hjertes Dronning.

Skal vi vandre en Stund
I den dæmrende Lund,
  Mens Fuldmaanen hist holder Vagt?
Jeg vil hviske, min Skat!
I den kølige Nat,
  Hvad jeg aldrig ved Dagen fik sagt.

Jeg ved Stjernernes Skjær
Skal betroe Dig en Hær
  Af Tanker, som aldrig fik Ord,
Imens Nathimlens Glands
Som en straalende Krands
  Om din luftige Skjønhed sig snoer.

Og naar Maanen fra Sky
Over Marker og By
  Udgyder sin sølverne Flod.
Vil mig fængsle dens Skin
Paa din Pande, din Kind,
  Vil jeg knæle iløn ved din Fod.

Vil Du dele min Drøm
Ved den brusende Strøm,
  Gynge med mig paa Bølgernes Top?
Lytte, Bryst imod Bryst,
Til den selsomme Røst,
  Som fra Dybet hæver sig op?

Ak! som Bølgernes Tog,
Naar dem Stormvinden jog,
  Midt i Natten, mod knusende Kyst,
Saadan var jo den Strid,
Som fra tidligste Tid
  Har raset her i mit Bryst.

Lad os vandre en Stund
Da ved Sø og i Lund,
  Mens Fuldmaanen hist holder Vagt!
Jeg vil hviske, min Skat!
I den kølige Nat,
  Hvad jeg aldrig ved Dagen fik sagt.

P. B. Shelley.

91.

Amor og Hymen.

I Feber laae Amor. Den lange Nat
  Ingen Søvn paa hans Øine vil dale.
Skjøndt Himmelen veed, han var lige parat,
  Naar det gjaldt om en lille Skandale.

Dog, Skam var det sætte hans Liv paa Spil,
  Hvem Enhver som hans Skyldner bør hædre:
Saa blev Doktor Hymen ihast kaldt til —
  Den Nat sov Patienten strax bedre.

Den næste Dag var han taalelig vel,
  Skjøndt af Feber der sporedes Rester,
Men et mildt Opiat virked atter med Held —
  Deri Doktor Hymen er Mester.

Nu bedres han stadig, en Maaned knap gik
  (Hver Dag fik en Dosis den Arme)
Før Amor, der nylig var søvnløs, den Strik!
  Alt snorked, saa Gud sig forbarme.

Thomas Moore.

92.

Amor og Døden.

Klart lyste Maanen i sin fulde Glands,
Og rundt i Paradisets Urtegaard
Gik Elskovsguden om med Straaleblikke.
Men just som ved en Busk han dreied om,
Stod Døden for ham; under en Cypres
Han ene gik og talte med sig selv.
„Bort!“ sagde Døden. „Lunden her er min.“
Men Amor græd og bredte sine Vinger
Til Flugt, imens han talte: „Du har Ret.
Tag denne Time. Dig den hører til:
Du Skyggen er af Livet, og som Træet,
I Solen stillet, Alt omkring beskygger,
Saadan i Evighedens klare Lys
Kun Livets Fylde skaber Dødens Skygge.
Dog — Skyggen vige maa, hvor Træet faldt,
Men jeg skal herske evig overalt.“

Alfred Tennyson.

93.

Morgensang.

O, kom! see paa Marken
    Staaer Lilien saa klar.
Skovduerne flokkes
    Nu Par alt ved Par.
Hør Lærken, som jubler
    Med Dug paa sit Bryst.
Hør Droslen, der tolker
    I Toner sin Lyst!
Saa kom da! hvor Haren
    Har plantet sit Spor —
Som en Dronning Dig Kronen
    Af Blomster jeg snoer!

O, kom! hør en Sidsken
    Indbyder med Sang,
Og vildt skriger Viben
    Fra Skyernes Hang;

Hvor Skovbækken sladdrer.
En Tusindfryd nys
Sine Læber har aabnet
For Dugdraabens Kys.
I Lys straaler Himlen,
Og Jorden i Grønt —
Kom! jeg fletter af Blomster
Din Krone saa skjønt!

O skynd Dig! alt Hyrden
Har blæst i sit Ror.
Hvor Blaabærret modnes,
Der græsse hans Koer.
Alt Solstraalen svælger
I Timianens Dug,
En Bryllupssang nynne
Smaapiger med Suk.
Der er Jubel i Himlen,
Paa Jorden er Lyst —
Kom og bland da ved Solskin
I Glæden din Røst!

Allan Cunningham.

94.

Sommerfuglen.

Den Sommerfugl var en stolt Kavaleer.
Men hans Rygte var ikke det bedste.
Han sværmed i Solskin den udslagne Dag
Fra den ene Blomst til den næste.
Sin Ægtehalvdeel han hjemme lod.
Forladt og i Kaar saa knappe,
Mens selv som en Ungkarl han vimsed omkring
I sin brogede Skarlagenskappe.

Hans Hustru en stakkels St. Hansorm var.
Fra sit Hjem hun sig sjælden tør vende.
Hun elsked ham meer end den hele Jord,
Skjøndt han brød sig ei stort om hende.
Hun skjøtted sig selv den ganske Dag,
Hun vidste, da sværmed Gemalen,
Men naar det blev mørkt, fik sin Lampe hun tændt,
For at lyse ham hjem gjennem Dalen.

Da hændtes. han savned St. Hansormens Skin,
  Som en Nat han sig hjemad forføied:
En Vipstjert. der havde faaet Staklen at see,
  Afsted med hende var fløiet. —
I Sommerfugle! tag Jer iagt!
  O! lad hans Exempel Jer skræmme!
Naar i Mørke I staaer, vil I angre for seent,
  At I Lampen forsømte derhjemme.

?



95.

Hymne til Natten.

Jeg hørte Natten skride med sit Slæb
I Marmorhaller frem!
Om sorte Skrud som Fryndser Lyset hang
Fra hendes Himmelhjem!

En Tryllemagt sig sænked over mig —
Jeg følte, hun var nær
I al sin stille Majestæt, som den,
Mit Hjerte havde kjær.

Jeg hørte som et mangestemmigt Chor
Af Glæde og af Sorg.
Det lød for mig som gamle Barders Sang,
Fra Nattens Aandeborg.

Midnattens kølige Cisterner bød
Min Sjæl en Lædskedrik —
En evig Fred er Kilden, som fra dem
Sit dybe Udspring fik.

Du, hellige Nat! har lært mig bære det,
    Som der er baaret før:
Din Finger har Du lagt paa Smertens Mund —
    Ei meer den klage tør.

Fred! Fred! det er min Bøn, Orestes lig,
    O! sænk din Vinge brat!
Hil! trefold hil Dig! mine Længslers Maal,
    Du dyrebare Nat!

H. W. Longfellow.

96.

Elskov er en Gaade.

Sig Elskovs Flamme lægger,
Naar Dagens Lys den seer,
Men prøv, naar Du den stækker —
Den raser kun desmeer.
I Fremgang alt koldblodig,
Er en Triumph dens Død,
Men Modstand gjør den modig,
Og Farer gjør den sød.

Harry Carey.

97.

En Kjærlighedssang.

Ei Suk og Eder jeg forstaaer,
  Min Emma! som saamangen Anden;
Men skjøndt jeg mangler fagre Ord,
  Beskæmmer ei mit Hjerte Manden.
Mit smukke Barn! jeg skatter Dig
  Med al den Trofasthed, jeg evner,
Den værste Skjæbne bærer jeg,
  Naar den mig Dig og Sundhed levner.

Ei lover jeg, til hver en Tid
  Vort Liv skal være uden Skygger —
Ak! Dødeliges Lod er Strid,
  Paa falske Løfter slet man bygger;
Men naar Bekymringer og Savn
  Os lære, vi ved Støvet klæbe,
Min Sorg betroer jeg til din Favn,
  Mens din at lette jeg vil stræbe.

I Kjærlighed selv, før man troer,
  Kan Skyer Ømheds Sol fordunkle,
Og der kan falde bittre Ord,
  Og Vredeslyn i Oiet funkle;
Men da vi lære maae, med Ro
  At dæmpe Sindets vilde Flamme,
Den Viseste har Feil — vi To,
  Tro mig, min Glut! vi har de samme.

Og bliv nu blot ei vred paa mig,
  At jeg saa ærlig Tingen siger.
Min Emma! høit jeg elsker Dig,
  Men hader al forskruet Smiger.
Kun Sandhed i min Tale boer,
  Jeg beiler, som en Mand sig sømmer,
Min Tunge mangler søde Ord,
  Men ei mit Bryst om Falskhed drømmer.

Eliza Cook.

98.

Min Sang er Smertens Røst.

Du troer vel, at mit Sind er let,
Fordi min Sang er fro —
Ak, nei! af tabte Venner jeg
Hver Tone lærte jo.
Skjøndt Fængslet binder Fuglens Flugt,
Boer Sangen i dens Bryst,
Men Lykken har den sagt Farvel —
Min Sang er Smertens Røst!

Jeg lærte den i dette Hjem,
Jeg aldrig meer skal see,
Og i hver Sang om Glæde nu
Gjenklinger kun min Vee.
Forgjæves, ak! ved Vintertid
Du gjekker Vaarens Lyst:
Hver Tone blier et vissent Løv —
Min Sang er Smertens Røst!

Af Alt, hvad jeg har elsket her.
  Kun Harpen er igjen;
Den er et Eccho af min Sjæl.
  Den er en trofast Ven.
Har til min Kind dens Streng jeg lagt.
  Min Taare falder tyst:
Den. som mig hører, aner ei —
  Min Sang er Smertens Røst!

Th. H. Bayley.



99.

Et Solglimt.

Her Stedet er. Min Ganger, stands!
  Lad Mindet mig fornye,
Og mane blege Syner frem
  Af Fortids dunkle Sky!

Her blier til Eet hvad er og var,
  Mens Tidens Bølger gaae,
Som Trin. der skjules af en Bæk,
  Men til dens Bredder naae.

Hist løber Landeveien, her
  Sig snoer den grønne Sti,
Der, elskede Veninde! gik
  Til Kirken sammen vi.

I Græsset leged Skyggerne
  Fra Linden, op og ned,
Mens under Løvets Vifte selv
  Du som en Skygge gled.

Saa hvid som Lilier var din Dragt,
  Saa reent dit Hjertes Slag —
En af Guds hellige Engle
  Ledsaged mig den Dag.

Jeg Grenene saae bøie dybt
  Sig mod din Kjortels Flod,
Og Kløverblomsten reiste sig
  Og kyssede din Fod.

„Sov for idag, min Trængsel, skabt
  Af Daarskab og af Jord" —
Saa sang hiin Høitidsmorgenstund
  Det fromme Landsbychor.

Igjennem lukte Skodder faldt
  Solstraalen ind paaskraa,
Lig Himmelstigen, som engang
  I Drømme Jacob saae.

I Vindvet laae en Psalmebog,
  Og nu og da der kom
Et Vindpust, med en Duft af Hø,
  Og vendte Bladet om.

Han talte længe, den Guds Mand,
  Dog jeg fornam det ei:
Han talte om den fromme Ruth —
  Jeg tænkte kun paa Dig.

Og lang var Bønnen. som han holdt,
  Dog jeg fornam det ei:
Jeg i mit Hjerte bad med ham —
  Men tænkte kun paa Dig.

Men nu — ak, hvor forandret Alt!
  Du er her ikke meer.
Med Dig forsvandt den bedste Deel
  Af Billedets lyse Skjær.

Dog. slog end mørke Tanker Rod.
  Som Graner. i mit Bryst.
Der qvæle Lyset, og hvorfra
  Et dæmpet Suk faaer Røst:

Det Minde lyser Fortid op.
  Som naar en Sky. saa nær.
Os skjuler Solen. mens vi see
  Paa fjerne Egn dens Skjær.

H. W. Longfellow.

100.

Harpesneglen.

Har Du hørt om en Snekke, i Tangen begravet,
Den dølger et Eccho paa perleklar Bund,
Af Tonerne, som, da den gynged paa Havet,
Den skjælvende fanged af Voverues Mund?

Og Sagnet jo gaaer, langt fra Bølgernes Brusen,
I mosgroede Huler og Ørkenens Sand,
Dens klangfulde Celler bevarer en Susen
Af Sangen, den lærte af Vind og af Vand.

Som den maa sig Sjælen vel fremmed fornemme,
Landflygtig paa Jorden den vandrer jo frem;
Dog, i sin Forviisning den aldrig vil glemme,
Den gjemmer af Toner en Skat fra sit Hjem.

Skjøndt Synden som Skyer henover os svæver,
Og Samklangen splittes i Mislyd paa Jord,
Mod den gjenløste Aand fra det Fjerne der bæver
En dæmpet Akkord af de Saliges Chor.

Bernard Barton.

Biographiske Notitser.



Barton, Bernard, f. 31. Januar 1784, d. 19. Febr. 1849. Hans Dage henrandt temmelig eensformigt, deelte mellem Forretningslivet og Literaturen. Han var ikke noget fremragende Geni; imidlertid bleve flere af hans Muses Frembringelser optagne med Bifald, og »Poems by an Amateur«, som udkom i London, Aar 1818, opnaaede fire Oplag. — Nr. 100.

Bayley, (eller Bayly?) **Thomas Haynes,** f. i Nærheden af Bath 1797, d. i Cheltenham 22. April 1839. Udsprungen af en rig og fornem Familie, erholdt han en omhyggelig Opdragelse, og levede i landlig Indgetogenhed indtil Aaret 1831, da uforskyldte økonomiske Forlegenheder tvang ham til at søge sit Erhverv ved literair Virksomhed. Næst Thomas Moore er Bayley Englands populæreste Sangdigter (song-writer) i dette Aarhundrede. Hans Digte ere samlede og udgivne af hans Enke, Aar 1845. — Nr. 21, 32, 52, 54, 73, 74, 98.

*__Bryant, William Cullen,__ f. i Cummington i Massachusets 3. Novbr. 1794, fremtraadte, med den for næsten alle amerikanske Skribenter egne, tidlige Aandsmodenhed, allerede i sit 14de Aar som Forfatter, bereiste i Aarene 1834 til 1836 Frankrig,

Tydskland og Italien, og overtog ved sin Hjemkomst Redaktionen af New York Evening Post, som han siden har besorget. Han har i denne Stilling gjort sig i høi Grad bemærket, og udøvet stor Indflydelse paa den offentlige Mening. Bryant er En af de betydeligste amerikanske Lyrikere, udmærket ved en storartet Natur- og Verdensbetragtning, saavelsom ved hans Skrifters nationale Charakteer. — Nr. 23.

Burns, Robert, f. ved Bredderne af Doon i Ayrshire 25. Januar 1759, d. i Dumfries 21. Juli 1796. Da han var en født Bondesøn, randt hans Barndomsaar under landlige Sysler, og den tarvelige Underviisning, han nød, synes ikke at have udøvet stor Tiltrækningskraft paa hans Aand; men Fædrelandets Genius fandt ham, som han selv siger, ved Ploven, og kastede Begeistringens Kappe om ham. Thi Sangens Gave var af Muserne lagt paa hans Vugge. Lidenskaberne, fortæller han, rasede i ham som ligesaa mange Djævle, indtil han druknede dem i Sangens Strøm. Hans stolte og pirrelige Gemyt, hans vilde Temperament, hvorover allerede fra den tidligste Ungdom Hypokondrien kastede sine Skygger, afgav ikke de heldigste Varsler for et velordnet og lykkeligt Liv, og det Indtryk Beskueren fik af hans ydre Personlighed, hans stolte, undertiden noget frastødende Holdning, hans skjødesløse Landmandsdragt, sorte krøllede Haar og sjælfulde Physiognomi, men fremfor alt hans Øine, »saa brændende, som man endnu aldrig havde seet dem i noget menneskeligt Hoved« — Alt stod i fuldkommen Samklang med hans mægtige Genius's storslaaede Træk. Armod og Nød fremkaldte hos

den unge Digter den Beslutning at forsøge sin Lykke i Vestindien. For at skaffe sig Midler til Reisen, lod han i Aaret 1786 sine første Digte trykke i den lille By Kilmarnock, og disse bleve optagne med en saa exempelløs Begeistring, at Forfatteren, istedetfor at gaae til Vestindien, gik til Edinburg, hvorhen allerede hans Navn var naaet, og hvor han en Tidlang var Gjenstand for sværmerisk Hylding af Høie og Lave. En ny Udgave af Digtene indbragte ham en anselig Sum, og hans første Tanke var at yde sin fattige Moder Hjælp, hvortil han anvendte henimod Halvdelen af Pengene. Den næste Gjenstand for hans Omsorg var at reise et Mindesmærke over en Aandsfrænde, Digteren Robert Fergusson, og for det Tiloversblevne forpagtede han en liden Jordlod, ikke langt fra Dumfries, hvorhen han trak sig tilbage med sin Elskede, Jean Armour, som han imidlertid havde ægtet, og deres fire Børn. Det vilde dog ikke ret gaae for ham her. Skjøndt hans Regnskabsbog, der ikke indeholdt synderlig Andet end Stumper af Vers, var mærket: »Robert Burns, Poet«, formaaede han dog ikke ved Phantasiens Hjælp at fremtrylle Korn paa Marker, hvor han Intet havde saaet, og han opgav snart efter Landvæsenet, for at overtage en beskeden Post under Toldvæsenet i Dumfries. Hans uafhængige Charakteer og Hang til et uregelmæssigt Liv, som hans nye Stilling gav forøget Næring, afskar ham imidlertid ogsaa her al Udsigt til Forfremmelse. Sygdom og Sorg nedbrød hans Kraft, Fattigdom traadte til, og »Skotlands Shakespeare«, »Plovmanden fra Ayrshire«, udaandede i sit 38te Aar. Hans Død fremkaldte en sand Landesorg, Mindes-

mærker opreistes til hans Ære, og de Gunstbeviisninger, den ulykkelige Digter havde maattet savne, kom i fuldt Maal hans Efterladte tilgode. Hans Digte, hvoraf der ere udkomne over 100 Udgaver, have givet hans Fødelands Sprog europæisk Navnkundighed. En lykkelig Forening af Naivitet, Humor og dyb Følelse charakteriserer Burns's Poesi, og han er deri ikke overtruffen af Nogen. Hans Sprog er jævnt, men ædelt, naturligt og dog sammentrængt, og hans Sang kommer altid fra Hjertet, snart som et Udbrud af Latter, snart som en Strøm af Taarer. Hans Muse river derfor altid Læseren med sig, og man forstaaer hans Recensents Følelser, naar han siger, at han kunde fristes til snarere at skrive en Elegi end en Kritik over ham. — Nr. 3, 6, 16, 42, 56, 57, 58, 61, 62, 79, 84, 86.

Byron, George Gordon Lord, f. i London 22. Januar 1788, d. i Missolonghi 19. April 1824. Hans Fader, Capitain John Byron, forlod Aaret efter hans Fødsel Moderen, hvis betydelige Formue han havde forødt, og hun trak sig nu tilbage med Sønnen til Aberdeen i Skotland, hvor hun i smaa Kaar maatte sørge for hans Opdragelse, indtil han, 11 Aar gammel, ved en Grandonkels Død, uventet arvede Familiens gamle Sæde Newstead Abbey, ikke langt fra Nottingham, og med det Peer-Værdigheden. Den unge Lord blev nu sat i Skole i Harrow, hvorfra han siden gik over til Universitetet i Cambridge. I Skoleaarene udmærkede B. sig just ikke særdeles ved Flid, hvorimod det ikke manglede paa charakteristiske Træk, som røbede de ualmindelige Sjælsevner,

Naturen havde nedlagt i ham. Disse bleve imidlertid af hans lunefulde og ufornuftige Moder ledede paa en høist uheldig Maade, hvilket, i Forening med en medfødt Feil ved den ene Fod, tidlig bidrog til hos den stolte og lidenskabelige Dreng at udvikle netop de Egenskaber, der hørte til Skyggesiderne i hans Charakteer. Byron, der ligesaa lidet fandt Smag i Universitetslivet som i Skoletugten, men helst fulgte sin egen Methode, forlod, 19 Aar gammel, Cambridge, og opslog sin Bolig paa Newstead, hvor han synes at have ført et temmelig vildt Liv. Allerede Aaret iforveien (1807) havde han udgivet sit første Bind Digte (»Hours of Idleness«), der fremkaldte en dadlende Kritik i Edinburgh Review, hvilken B. dog ikke blev Svar skyldig (»English Bards and Scotch Reviewers«), indtog derefter sit Sæde i Overhuset, men forlod kort efter England, og bereiste Middelhavets Kyster. Efter sin Hjemkomst udgav han (1812) de to første Sange af »Childe Harold«, og, som han selv siger, da han vaagnede en skjøn Morgen, var han berømt. Hurtig efter hinanden fulgte nu i de 3 paafølgende Aar »The Giaour«, »The Bride of Abydos«, »The Corsair« og »Lara«. Den Lykke disse Arbeider gjorde var umaadelig, og B. stod paa sin Berømmelses Tinde. I 1815 ægtede han Anne Isabella Milbanke. Dette Ægteskab var af forskjellige Grunde, som aldrig ret ere opklarede, ulykkeligt, og efterat hans Gemalinde havde skjænket ham en Datter, forlod hun ham, under det Paaskud at han var afsindig. Hans Formuesomstændigheder vare paa den Tid aldeles ødelagte, og den ulykkkelige Digter, hvem Skilsmissen paadrog de mest nærgaaende offentlige

Angreb, forlod 1816 anden Gang sit Fædreland, for aldrig mere at vende tilbage. Han gjennemreiste nu Belgien og Holland, opholdt sig i længere Tid først ved Genfersøen, senere paa forskjellige Steder i Italien, fornemlig i Venedig, og førte i disse Aar et extravagant Liv, deelt mellem literaire Arbeider, vilde Orgier og Elskovseventyr. I Schweits traf han sammen med Shelley, og mellem disse beslægtede Aander opstod snart et inderligt Venskab, der ikke blev uden Indflydelse paa Byrons Poesi. I Venedig gjorde Byron Bekjendtskab med Grevinde Guiccioli, med hvem han knyttede et Kjærlighedsforhold, der vedvarede til hans Død, og hvorom hun selv i sine Memoirer giver interessante Meddelelser. I denne Periode fuldendte B. »Childe Harold«, skrev sine Dramer, blandt hvilke »Manfred« og »Sardanapal« ere de berømteste, og forfattede sit store Hovedværk »Don Juan«, som han har efterladt ufuldendt. Imidlertid havde Verdensbegivenhederne aabnet en ny Virkekreds for hans Aand. Den græske Opstand var udbrudt og lagde Beslag paa hele Europas Opmærksomhed og Sympathi, og den for Friheden begeistrede Digter besluttede at offre sin Formue, sine Kræfter og sit Liv for at tjene det skjønne, klassiske Land, som hans Muse allerede havde bidraget til at forherlige. B. blev af Grækerne modtaget »som en Messias«; men hans Legemskraft var brudt, og allerede efter nogle Maaneders Forløb bukkede han under for en Feber i sit 37te Aar. Hans Død blev i Grækenland betragtet som en national Ulykke, og i England vakte Efterretningen derom almindelig Deeltagelse, hvad der dog ikke forhindrede, at Auktoriteterne nægtede hans jordiske

Levninger Adgang til Westminster Abbey. Utallige Biographer have søgt at give Verden et Indblik i denne storartede, i levende Live af et mystisk Slør omgivne Personlighed. Thomas Moore, til hvem han havde staaet i et mangeaarigt Venskabsforhold, og hvis Skildring er bygget paa Meddelelser i Byrons egne Dagbøger og Breve, har leveret det væsentligste Bidrag i saa Henseende. Men iøvrigt lærer man Byron bedst at kjende af hans Skrifter, hvis store Skikkelser, saavel de mandlige som qvindelige, som oftest ere et tro Speilbillede af ham selv, saaledes som han var, fuld af Modsigelser, stolt og forfængelig, egensindig og bøielig, let bevægelig og trofast, overgiven og sorgmodig, indesluttet og aaben, smaalig og rundhaandet, saa at hvad Allan Cunningham siger om Don Juan, at Digteren synes at have siddet mellem Lysets og Mørkets Aander, da han skrev den, med Føie lader sig anvende paa hans hele Liv og Personlighed, der bestandig svingede mellem to modsatte Poler. Endog i hans Ydre viste sig de samme Modsigelser, idet han paa engang var skjøn og vanskabt, og selve hans Ansigtsudtryk var, efter Grevinde Guicciolis Vidnesbyrd, saa vexlende, at det i nogle Øieblikke kunde gjennemgaae den hele Skala fra livlig Oprømthed til den dybeste Smerte, ligesom en anden bekjendt Forfatterinde fortæller, at han kunde være formelig hæslig, saa fortrukkent var undertiden hans Ansigt af Lidenskab. Intet Under, at om en saadan Individualitet Dommene lyde høist forskjellig. Kun om Et maa vel Alle være enige, at han var en af de største Aander, den nyere Tid har frembragt. — Nr. 11, 22, 34, 40, 41, 45, 55, 64, 67, 68, 85.

Callanan, James Joseph, f. 1795 i Irland. af fattige Forældre, d. 1829 i Lissabon. Bestemt for Præstestanden, for hvilken han dog ikke følte nogen Tilbøielighed, førte han et ustadigt og drømmerisk Liv, mestendeels som Huuslærer, ofte i Mangel og Nød. Hans Digte udkom samlede efter hans Død under Titelen: »The Recluse of Inchidony and other Poems«. Cork 1830. — Nr. 14. 29.

Campbell, Thomas, f. 27. Juli 1777 i Glasgow, d. i Boulogne 15. Juni 1844. Allerede i en tidlig Alder udmærkede han sig ved Universitetet i sin Fødeby ved klassiske Studier, og vandt oftere Prisen for Besvarelser af herhen hørende Opgaver. Derfra gik han til Edinburg, hvor han i 1799 udgav sine første Digte, som strax vandt hæderlig Anerkjendelse, og bereiste senere Tydskland, hvor han var Øienvidne til Slaget ved Hohenlinden, som han har beskrevet i et af sine berømteste Digte. Efter sin Hjemkomst tog han Ophold i London, hvis Universitet han var med at grundlægge, udgav i nogle Aar et literairt Maanedsskrift, og blev to Gange hædret med Valg som Lord Rector i sin Fødeby. Hans Poesier ere udkomne samlede under Titelen: »Poetical Works«, London 1837. De udmærke sig ved en ædel Stiil, og aande en varm patriotisk Følelse. — Nr. 71. 83. 88.

Carey, Harry, f. —. d. 1743. Størstedelen af hans poetiske Frembringelser hæver sig ikke betydeligt over Datidens traditionelle Maneer. Hans Digte oplevede dog flere Udgaver, og enkelte af dem vandt stor Popularitet. — Nr. 96.

Cook, Miss Eliza, f. 1820, lever i London, og er en ikke blot i England, men ogsaa i Amerika meget læst og afholdt Digterinde. Den fuldstændigste Samling af hendes Digte er udkommet under Titelen »Melaia and other Poems«, London 1840. — Nr. 97.

Cornwall, Barry, hvis rette Navn er Bryan Walter Procter, er fodt i London, Aar 1790, d. 1842 sammesteds, hvor han levede som Advokat. Hans Poesi udmærker sig i lige hoi Grad ved Phantasiens Styrke, Folelsens Dybde og en lykkelig Sammensmeltning af Indhold og Form, og hans Sange hore til de bedste og mest yndede i hele den engelske Literatur. De ere samlede efter hans Dod under Titelen: »English Songs and other Small Poems«. London 1846. — Nr. 5. 44.

Cunningham, Allan, f. i Blackwood, ikke langt fra Dumfries i Skotland, 7. Decbr. 1784, d. i London 29. Octbr. 1842, var oprindelig bestemt for Muurhaandværket, men en hoiere Trang drev ham i Aaret 1810 til London, hvor han fandt Beskjæftigelse i Billedhuggeren Sir Francis Chantreys Værksted, og ved Siden deraf udviklede en betydelig literair Virksomhed. Allerede forend han forlod Skotland, havde han som heldig Efterligner af de gamle skotske Ballader hendraget Sir Walter Scotts Opmærksomhed paa sig, og om Digtet »A wet sheet and a flowing sea« (37) udtaler samme Forfatter, at han anseer det for at hore til Datidens bedste Sange. Allan Cunninghams Hovedværk er: »Lives of eminent British Painters, Sculptors and Architects« i 6 Bind. Tillige har han udgivet Robert Burns's

Værker, med en Skitse af Forfatterens Liv, samt en Samling af skotske Sange i 4 Bind. — Nr. 37, 93.

Gay, John, f. 1688, d. 1732, er især berømt som Fabeldigter, men har ogsaa skrevet forskjellige lyriske og dramatiske Sager af blivende Værd. Hans Ballade: »'Twas when the seas were roaring« (70) siges at være »one of our finest modern poems«. — Nr. 70.

***Hoffman, Charles Fenno,** f. 1806 i New York, forsøgte engang som tolvaars Dreng at springe fra Landgangsbroen ombord paa et forbiseilende Dampskib, hvilket kostede ham hans høire Been. Dette Ulykkestilfælde medførte dog ingen Hinder for hans legemlige eller aandelige Svingkraft — ja, han blev ikke destomindre en udmærket Rytter og Svømmer. Den juridiske Bane, som han først slog ind paa, ombyttede han snart med den literaire, og har senere fornemlig arbeidet for den periodiske Presse. Som Digter har han især skrevet Fortællinger og Sange, hvilke sidste høre til de bedste i den amerikanske Literatur, men endnu ikke vides at være samlede. — Nr. 72.

Hood, Thomas, f. i London 23. Mai 1798, d. sammesteds 3. Mai 1845, havde lært Kobberstikkerkonsten og besad gode Anlæg for Tegning, men fandt dog først i Literaturen sin rette Virkekreds. Det er fornemlig sine komiske og satiriske Digte (»Whims and Oddities«, »The Comic Annuals«,

etc.) Hood skylder sin Berommelse; dog har han ogsaa skrevet alvorlige Ting, som have vakt stor Opsigt og med Rette henregnes til Literaturens Prydelser, deriblandt især »The Song of the Shirt«, »The Bridge of Sighs« (53) og »The Dream of Eugene Aram«, der alle have afgivet Illustrationer til det Mindesmærke, som d. 18. Juli 1854 efter offentlig Subskription blev reist over den forevigede Digter. Ogsaa som Menneske nød Hood almindelig Agtelse for sin hæderlige Charakteer og sit milde, menneskekjærlige Sind. — Nr. 17, 43, 53, 66.

Jonson, Ben, f. 1574, d. 1637. Efter et temmelig eventyrligt Liv, forst som Soldat, siden som omreisende Skuespiller, kom han tilsidst paa sin rette Hylde som dramatisk Forfatter. Nogle af hans forste Forsog faldt i Hænderne paa Shakespeare; denne opmuntrede ham til at fortsætte, og han vedblev nu i en Række af Aar at producere Comedier og Tragedier, der for det meste opfortes med stort Bifald, og grundlagde Forfatterens Renommee som En af Englands ypperste Digtere, hvem Samtiden endog i flere Henseender satte over Shakespeare. Ogsaa hans lyriske Poesi skattes hoit af Englands forste Konstdommere, og om den lille Sang »Oh do not wanton with those eyes« (31) skriver hans Biograph, Mr. Gifford: if it be not the most beautiful in the language, I freely confess, for my own part, that I know not, where it is to be found«. Ben Jonson er begravet i Westminster Abbey under en liden Steen, som bærer den lakoniske Indskrift: »O! rare Ben Jonson.« — Nr. 31.

***Longfellow, Henry Wadsworth,** f. 27. Febr. 1807 i Portland i Maine, begav sig allerede i Aaret 1826, efter at have fuldendt sine Studier, til Europa, hvor han opholdt sig indtil 1829, og modtog ved sin Hjemkomst Ansættelse som Professor i de nyere Sprog ved Bowdoin College. I 1835 opgav han dog igjen denne Stilling, og foretog paany en Reise til Europa, for at studere de nordiske Sprog og Literaturer. Under sit Ophold her, hvor han ved en pludselig Død mistede en elsket Hustru, bereiste Longfellow ogsaa Danmark og Sverig, og hans Kjærlighed til de nordiske Rigers Poesi og Literatur afspeiler sig i flere af hans Digte. Aaret efter vendte han tilbage til sit Hjem, hvor han erholdt Professoratet i det franske og spanske Sprog ved Horvard College i Cambridge. Af alle amerikanske Forfattere er L. den, der besidder det grundigste og mest omfattende Kjendskab til de europæiske Literaturer, og den Indflydelse disse har havt paa hans Poesi, er umiskjendelig. I hans senere Arbeider spores den dog mindre; Forf. har ialtfald til dem fortrinsviis valgt Motiver hentede fra hans egen Verdensdeel, og Kritiken, af hvilken han tilforn af og til maatte høre ilde for hiin Paavirkning, fremhæver nu til Gjengjæld det nationale Præg som et Hovedfortrin ved disse. Sin offentlige Stilling har L. allerede for endeel Aar siden opgivet, og lever nu som Privatmand i Nærheden af Boston, i sin Families Skjød, omgivet af en Kreds af literaire Venner. Blandt hans større Digte har »The Song of Hiawatha«, især tiltrukket sig Opmærksomheden, af de mindre ere »Voices of the Night« (13, 20, 39, 63, 95), samt hans Oversættelser, hvoriblandt en

ypperlig Gjengivelse af »Kong Christian stod ved hoien Mast«, de berømteste. — Nr. 1, 7, 13, 20, 39, 51, 63, 77, 82, 87, 95, 99.

Milnes, Richard Monckton, f. i Yorkshire Aar 1806, foretog, efterat have endt sine Studier i Cambridge, længere Reiser paa Fastlandet, senere (1842 og 43) ogsaa i Ægypten og Lilleasien. Han er Medlem af Underhuset. Ved sine talrige Digtninger, der ere udgivne samlede i 4 Bind, har han erhvervet sig en hæderlig og varig Plads i den engelske Literatur. — Nr. 19.

Moore, Thomas, f. i Dublin 28. Mai 1779, d. 25. Februar 1852. Han var af simpel Herkomst: Faderen havde et lidet Viinudsalg, men Moderen synes at have besiddet Egenskaber, der ialtfald kom Sonnen ypperlig tilgode. Hun var utrættelig i at frede og fremelske enhver Spire til Talent, som hun troede at opdage hos denne, og da han meget tidlig robede Smag for Musik, Recitation og Poesi, sorgede hun for at Drengen fik Underviisning og anskaffede et gammelt Instrument hvorpaa han kunde prove sine Kræfter, og snart blev Forældrenes Huus om Aftenen Samlingsstedet for en lille udvalgt Kreds, for hvilken den unge Virtuos under almindeligt Bifald foredrog yndede Sangnummere. Det blev besluttet, at Tom skulde studere, og den ufortrodne Moder fortsatte sin Iver for at udvide hans Kundskaber, navnlig i Sprog, hvori han især gjorde store Fremskridt. Poesien var og blev dog hans Yndlingsbeskjæftigelse, og allerede i hans 14de Aar saae hans forste trykte Digt Lyset under Titelen »Vers til Zelia, da hun bebyrdede Forfatteren altfor meget med at skrive

om Kjærlighed«. Universitetsaarene benyttede Moore med stor Flid og Stadighed, men fik dog Tid til ogsaa at dyrke Poesien, saaledes at han i sit 20de Aar kunde udgive sin berømte Oversættelse af Anakreon, hvilken, paa Grund af det aandelige Slægtskab, der knyttede de tvende Digtergenier til hinanden, forskaffede ham Tilnavnet »Anakreon Moore«, som han siden bestandig beholdt. Kort efter at han havde fuldendt sine Studier, modtog han en offentlig Ansættelse i Bermuda, hvorfra han vel strax vendte tilbage, men som dog indviklede ham i store Pengeforlegenheder, der i mange Aar tyngede paa ham. Moore traadte ikke siden i Statens Tjeneste, men offrede sig udelukkende for sin Forfattervirksomhed. Den første Frugt heraf var »Odes and Epistles« (2 Dele), samt et Par Aar senere et Bind Ungdomsdigte, udgivne under det antagne Navn »Thomas Little«. Disse Arbeider, der allerede noksom røbede, hvad man med Tiden kunde vente sig af hans Geni i dets forskjellige Retninger, paadroge imidlertid Forfatteren temmelig haarde Bebreidelser for Letfærdighed og Mangel paa Moralitet, Beskyldninger, som dog maatte forstumme, efterhaanden som hans Digternatur udfoldede sig til fuld Modenhed. M. opholdt sig senere i længere Tid i Paris og bereiste Italien, hvor han traadte i et inderligt Venskabsforhold til Lord Byron. Denne betroede ham endog sine Dagbøger og andre Papirer, som dog af Familiehensyn ere blevne brændte, og Digteren har blandt flere prosaiske Skrifter udgivet »Notices of the life of Lord Byron«. Thomas Moore var en af disse heldig construerede Naturer, hvis Liv ikke søndersplittes af vilde Lidenskaber eller af

ydre Rystelser, og han nød den for Genier ikke almindelige Lod, igjennem et langt og hæderligt Liv, betegnet ved fortsatte Triumfer, at staae som en Pryd for sit Fødeland, en lykkelig Familiefader og en Glæde for de talrige Venner, hans personlige Elskværdighed samlede omkring ham. Moores Poesi er yppig og blendende, hvadenten han »udslynger Viddets Raketter«, eller han »lader Phantasien flagre som en Sommerfugl gjennem Egne med bestandigt Solskin«, eller hans Strenge bæve i de ømmeste Udbrud af Kjærlighed og Venskab. Af hans Vittighedsværker staae »The Twopenny Post Bag«, »The Fudge Family in Paris« og »Fables for the Holy Alliance« øverst, blandt de alvorlige Digte indtage »Lalla Rookh« og »Irish Melodies« første Rang. »Lalla Rookh« indeholder i 4 løst forbundne Fortællinger de troeste, prægtigste og skjønneste Skildringer af østerlandske Egne og Sæder; »Irish Melodies» (8, 9, 38, 46, 60, 69, 89), der ere skrevne til gamle irske Folkesange, afgive et rørende Vidnesbyrd om Digterens Kjærlighed til sit Fædreland, og staae i Ynde og dyb Følelse, saavel som i sproglig Fuldendthed uovertrufne. — Nr. 2, 8, 9, 10, 15, 18, 24, 25, 26, 27, 33, 35, 38, 46, 47, 48, 49, 59, 60, 65, 69, 78, 81, 89, 91.

Percy, Thomas, f. 1728 i Bridgenorth, d. 1811 som Biskop af Dromore i Irland, er især bekjendt som Udgiver af »Reliques of Ancient English Poetry«. Han var en Mand med megen Smag og fiin Følelse for Poesi, og har som Literaturhistoriker og Kritiker indlagt sig stor Fortjeneste. Som Digter er Percy mindre bekjendt; dog er

hans »O Nancy, wilt thou go with me« (30), ifald man tør troe Robert Burns, »maaskee den smukkeste Ballade i det engelske Sprog« — Nr. 30.

Shelley, Percy Bysshe, f. i Field Place i Grevskabet Sussex 4. August 1792, forulykket paa Middelhavet 8. Juli 1822. Denne dristige Genius, som først den seneste Tid har forstaaet ret at vurdere, afgiver et Exempel paa hvor let selv det Ædleste og Bedste i den menneskelige Natur, Aandens Higen efter Sandheden, ved Forholdenes Magt kan bringes paa Afveie, og rige Naturgaver, en pletfri Vandel og heldige ydre Vilkaar formaaede ikke at kaste Solskin ind i et Liv, hvorover Mørkets Magter syntes at svæve som rugende Skygger. Allerede Skoleaarene i Eton, i hvilke Shelley blev behandlet med oprørende Haardhed, synes i den tidlig modne, stolte Drengs bløde og koleriske Gemyt at have lagt Spiren til en Aandsretning, der endte i fuldstændig Atheisme, og bevirkede, at han i sit 17de Aar blev udstødt fra Universitetet i Oxford, paa samme Tid som et ubesindigt Ægteskab berøvede ham al Støtte hos Familien. Ægteskabet var ulykkeligt, og efterat det havde forøget Familien med 2 Børn, blev det hævet, og hans Hustru tog sig senere selv afdage. Shelley, hvis lidenskabelige Charakteer kun ansporedes endmere ved disse Ulykker, erklærede nu i sin »Queen Mab« ligefrem hele den bestaaende Samfundsorden Krig, og Følgen heraf var igjen at han ved det Offentliges Foranstaltning berøvedes Formynderskabet for sine Børn, hvem han elskede med sit varme Hjertes hele Inderlighed. En ny Forbindelse var vel lykkeligere, men S.

forlod dog ikke længe efter med Familie sit Fødeland, og tog Ophold i Schweits og Italien, hvor han traf sammen med sin trofaste Ven Lord Byron. Her levede Digteren sine lykkeligste Aar, som dog formørkedes ved Tabet af to Børn. Seilads havde altid hørt til hans Yndlingsadspredelser, og d. 8. Juli 1822 forlod han i et lidet Fartøi, han selv havde ladet bygge, Livorno, for at gaae til Spezzia. Veiret var ugunstigt, og det manglede ikke paa Advarsler mod at begive sig paa Veien: men Shelleys heftige Temperament tillod ingen Opsættelse: en Orkan indtraf — og den ulykkelige Sanger fandt sin Grav i Bølgerne. Byron opbrændte ved Nattetid hans Lig paa Kysten, og lod senere Asken, tilligemed hans Hjerte, som Flammerne havde skaanet, bisætte i Rom. Blandt Englands lyriske Digtere er Shelley En af de mest fremragende, udmærket ved rig Phantasi, høi poetisk Flugt og en glimrende Versifikation; ogsaa hans ædle Charakteer anerkjendes selv af hans Fjender. Hans samlede Skrifter ere udgivne af hans Enke i fire Bind. — Nr. 12, 50, 75, 90.

Tennyson, Alfred, den yngste af Englands Digtere, optraadte først 1830 med et Bind Digte, som dog ikke vandt uimodsagt Anerkjendelse. I 1832 udgav han et nyt Bind og i 1850 (anonymt) et tredie. Hans Popularitet har i dette Tidsrum været i stadig Stigning, og han ansees for Øieblikket som den betydeligste nulevende engelske Lyriker, hvorfor han dog vel væsentlig kan takke den paafaldende Mangel paa fremragende Digtere, som har charakteriseret de sidste Decennier. — Nr. 36, 92.

White, Henry Kirke, f. i Nottingham 21. Aug. 1785, d. i Cambridge 19. Octbr. 1806, var af Faderen bestemt for et Haandværk, men hans Trang til at erhverve sig Kundskaber var saa stor, at han ved egen Hjælp lærte saavel de døde som flere levende Sprog, og udgav, for at skaffe sig Midler til at fortsætte sine Studier, allerede i sit 18de Aar et Bind Digte. Ved nogle Velynderes Hjælp opnaaede han ogsaa at komme til Cambridge, men lagde sig nu med saadan Iver og Udholdenhed efter Theologien, at Legemet bukkede under. Hans tidlige Bortgang, som ogsaa Byron har helliget nogle Linier i »English Bards and Scotch Reviewers«, vakte stor Deeltagelse i England, en Mængde Digte fremkom til Minde om ham, og hans literaire Efterladenskab blev Gjenstand for en Forgudelse, som en uhildet Bedømmelse neppe vil vedkjende sig. — Nr. 76, 80.

Wolfe, Charles, f. i Dublin 14. Decbr. 1791, d. som Præst i Nærheden af Cork d. 21. Febr. 1823, har i sin korte Levetid ikke skrevet meget, men Kritiken giver ham det Vidnesbyrd, at han ved det ene Digt »Soldatens Jordefærd« (28), der er helliget Mindet om General John Moore, som faldt i Slaget ved Corunna mod Franskmændene, Aar 1809, har sikkret sig et udødeligt Navn i den engelske Literatur. Dette Digt, der udkom anonymt, blev i Begyndelsen tillagt Byron, og findes optaget i enkelte Udgaver af dennes Værker. — Nr. 28.

Wordsworth, William, f. 7. April 1770 i Cockermouth i Cumberland, d. 23. April 1850,

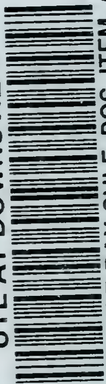
erholdt sin videnskabelige Uddannelse ved Universitetet i Cambridge, gjorde derefter en Fodreise gjennem Frankrig, Schweits og Italien, og tog ved sin Hjemkomst blivende Opholdssted ved Søen Rydal i det romantiske Westmoreland. Hans Liv var udelukkende helliget Digtekonsten, som han søgte at føre tilbage til større Simpelhed og Naturlighed i Stof og Form, hvorved han dog ikke sjelden henfaldt til en vis Brede og Hverdagsagtighed. Han var Stifteren af den saakaldte Lake-School. Hans Hovedværker ere: »Lyrical Ballads«, 1798 og 1807, »The Recluse«, »Sonnets on the River Dudden« etc. — Nr. 4.




LIBRARY
APR 19 1976
UNIVERSITY OF TORONTO

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY


UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 12 10 05 12 002 6